

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · segon període · sèrie P · número 16

Ple del Parlament

Sessió 12, segona i darrera reunió, dijous 17 de març de 2016

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

TAULA DE CONTINGUT

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el dret al treball digne i la generació d'ocupació 302-00013/11	3
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ocupació 302-00015/11	12
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre Transports Metropolitans de Barcelona 302-00016/11	21
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals 302-00014/11	28
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior 302-00017/11	36
Declaració del Parlament de Catalunya sobre l'acollida de refugiats a Europa 401-00009/11	43
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les actuacions per a adaptar-se a la suspensió de determinades competències del Departament d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència 302-00018/11	44

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Segona edició

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 12.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i deu minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general en funcions i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat i de Treball, Afers Socials i Famílies.

La presidenta

Bon dia a tothom. Em diuen que ja tots els intervinents són aquí i, com encara falten gairebé quaranta-cinc minuts per votar, que comencem. Per tant, si us sembla bé, reprenem la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dret al treball digne i la generació d'ocupació

302-00013/11

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dret de treball digne i la generació d'ocupació, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, i té la paraula el senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. Conselleres, conseller, diputades, diputats, tinguin vostès molt bon dia. En primer lloc, deixin-me agrair la participació de tots els grups aportant esmenes a aquesta moció, que ha tingut com a conseqüència tota una sèrie de transaccions i acceptació d'algunes esmenes, que en tot cas en parlarem després en el torn de posicionament sobre aquestes esmenes.

En la interpellació que vam fer vàrem parlar sobretot d'allò que en dèiem «l'entretant». És a dir, què es pot fer mentre no es fa tot allò que alguns grups diuen que volen fer en aquests divuit mesos. I, en aquest cas, amb la consellera vàrem coincidir molt en l'anàlisi. Aleshores, el dubte estava en si aquesta anàlisi i les conseqüències era només retòrica o era voluntat de portar-les a terme. I les mesures de la moció que presentem són aquelles mesures que es poden fer en aquest entretant i amb les eines que tenim, no amb les eines que suposadament tindrem. Perquè es tractava de creure en un model, en un model de relacions laborals, o en un altre model.

A més a més, en el darrer Ple d'emergència social es varen aprovar algunes qüestions que avui podríem concretar perquè no sigui també només retòrica. És a dir que no sigui que a més a més de la poesia patriòtica hi afegíssim una certa prosa revolucionària però que a l'hora de la veritat es quedi tot en un decorat d'aquells que feien a les pel·lícules del *far west*.

De què parlo, doncs? Parlo del marc de relacions laborals, en primer lloc. És a dir, el marc de relacions laborals que podríem tenir avui si concretéssim un instrument que funcionés com un espai estable. I també de donar prioritat en la Comissió del Procés Constituent al debat ideològic, al debat de fons, de quin hauria de ser el nostre model de relacions laborals que volem. Perquè fins ara, com vostès saben, el que han volgut alguns que estan en l'actual Govern és el mateix marc de relacions laborals que ens ve de Madrid. Exactament el mateix. Del liberalisme més caduc de Madrid, per ser més exactes.

Però, també..., parlar de la reforma laboral, que, com saben, ja s'ha dit aquí, és la mare de totes les batalles, vàrem aprovar, alguns a contracor, em sembla, en el Ple passat, que hi estàvem en contra... Doncs, bé, a més a més d'estar-hi en contra, què farem per ser creïbles i no només per fer allò que podria dir-se'n..., allò de *postureo*?

Doncs en la moció oferim dos camins, que no són incompatibles, sinó que són complementaris. El primer és aprofitar l'actual majoria parlamentària al Congrés dels Diputats per derogar-la. I el segon, si la deroguem demostraria la voluntat del Govern, real..., elaborem una proposició de llei aquí per presentar al Congrés dels Diputats per recupe-

rar tots aquells aspectes de la legislació laboral que les diferents reformes s'han carregat..., desprotecció, falta de negociació col·lectiva, etcètera.

Després, el que demanem és planificació; un pla de xoc per l'ocupació, aprofitant que ja tenim un marc que és l'Acord interprofessional, que es va signar l'any passat, que situï les bases per a la recuperació de l'ocupació, fent incidència, lògicament, en els col·lectius més vulnerables.

També, amb relació al SOC, com que s'ha de fer el desplegament reglamentari de la llei, insistim en la necessitat que aquest sigui un servei públic que s'hi destinin tots els recursos necessaris.

I després també tenim una ocupació amb dèficits alarmants, molt alarmants, de qualitat, amb incompliments de la Llei de prevenció, amb excessius accidents de treball, amb discriminacions per raó de gènere... I, per tant, entenem que caldria establir un calendari de mesures per fer-hi front i que cal planificar actuacions concretes i específiques de la inspecció de treball per assegurar que aquests fets no es segueixin produint.

I amb relació als salaris, amb relació als salaris la consellera, en la seva intervenció, va excusar-se dient que això era una qüestió de negociació col·lectiva, i és ben cert. Però, quina és la voluntat del Govern? Tenim o no tenim eines? Sí que en tenim. Nosaltres en proposem aquí quatre, quatre eines: fomentar la concertació en matèria salarial per arribar a un acord amb caràcter global entre les parts per dignificar els salaris i per recuperar-los; en segon lloc, en el marc d'aquesta concertació, intentem fixar nosaltres un salari mínim de referència que serveixi de manera obligatòria per a aquelles empreses que contractin amb la Generalitat; en tercer lloc, impulsem acords de ciutat, malgrat que nosaltres no hi tenim competències, però el Govern sí que el que pot fer és impulsar-los, perquè les administracions locals puguin fer el mateix, és a dir, definir un salari mínim de ciutat que serveixi de referència per als contractes d'aquestes administracions amb empreses, i, en quart lloc, revisem l'indicador de renda de suficiència de Catalunya per anar-lo apropant a allò que la carta europea defineix com a objectiu per als salaris mínims. Per tant, hi ha moltes coses que podem fer des de Catalunya per empènyer els salaris progressivament a l'alça sense necessitat de modificar les lleis estatals. Tot això es pot fer.

Finalment, assegurar una proactivitat per a les empreses que estan en crisi; no em queda massa temps per estendre-m'hi, però el que sí que queda clar és que vostès ja ho veuen, que en el mentrestant –i acabo, presidenta– es poden fer moltes coses, perquè cap de les mesures que els proposo en la moció, excepte una, que són els recursos per al SOC, impliquen modificacions pressupostàries, sinó que impliquen la concreció en actuacions de govern per un model laboral determinat, menys precari, i que tingui en compte el dret a un treball digne, com vaig defensar en la interpellació.

Moltes gràcies. Després em posicionaré sobre les esmenes.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Pol Gibert, del Grup Parlamentari Socialista.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom, i també als que estan fent caravana a la ronda Litoral, que som molts de nosaltres. Des del nostre grup fem una valoració positiva de la moció presentada per Catalunya Sí que es Pot i de la majoria de punts que conté. Compartim gran part del seu contingut, i ara voldré entrar una mica en detall amb alguns aspectes, no? Tots considerem, evidentment, que és prioritari tractar el tema del món del treball, i aquesta moció ho fa, i sobretot aconseguir, també, tirar acords en aquesta cambra per forçar la generació d'ocupació i el treball digne. Així també ho demostra la nostra moció, que després en podrem parlar tranquil·lament i que va en aquesta línia en termes més concrets.

Pel que fa al text en si, nosaltres hem volgut aportar algunes esmenes, que han sigut la majoria recollides pel grup de Catalunya Sí que es Pot. En algun sentit, per exemple, una d'elles que el que vol fer és destacar les competències que tenim en l'àmbit de l'Estatut, de l'article 45.4, intentar explotar el que ja tenim ara mateix, que creiem que és prioritari, i que amb aquest marc podem impulsar o intentar pal·liar certes anomalies

que tenim degudes a la reforma laboral, no?, i posar l'accent en el que és el diàleg social, en la negociació col·lectiva o la resolució extrajudicial de conflictes.

Quant als plans de xoc, que sempre hem vist anunciats amb gran pompa, però que llavors hem vist aplicats amb menor pompa, creiem que han d'anar dirigits a aquests col·lectius de manera prioritària: els joves, els majors de quaranta-cinc anys i els aturats de llarga durada. Així, doncs, celebrem que aquest darrer col·lectiu s'hagi incorporat a la moció final, ja que creiem que és molt urgent actuar sobre aquest, com ahir vam demostrar amb la nostra pregunta al Govern.

Pel que fa a la revisió del programa de garantia juvenil, és evident que cal reavaluar el pla d'actuació del 2016 per tal d'assegurar que genera una ocupació de qualitat. Fins ara, molt em temo que hem estat subvencionant amb fons públics algunes maneres de buscar feina que són precàries, i només faltaria que amb fons públics féssim aquest tipus de model. I evidentment, per fer-ho i per arribar al fons de la qüestió i al màxim de joves possible, creiem que cal anar de la mà d'organitzacions juvenils, com poden ser sindicats o altres que tenen un coneixement profund sobre la situació dels joves. Per què? Doncs perquè creiem que la garantia juvenil a vegades no arriba on hauria d'arribar. Creiem que hi han joves que ni tan sols coneixen el programa i que hem de buscar diferents maneres d'arribar-hi, i per això creiem que de la mà de les entitats juvenils és una bona manera de fer-ho.

Pel que fa al debat sobre el salari mínim, considerem que era bàsic incloure una referència a l'actual Administració que té competències sobre el tema, i que és l'Estat. És per això que demanar a l'Estat el seu increment ens resulta vital i, a més, fer-ho en la línia que assenyala la Carta social europea ens sembla indispensable. D'altra banda, a part dels debats que es fan sobre els salaris de referència o els salaris de ciutat que estan sobre la taula, creiem que és essencial tendir cap un salari mínim europeu; ho creiem perquè ajudaria, evidentment, a reduir desigualtats en la Unió Europea i, a més, a convergir cap a estàndards europeus, que són més elevats que els nostres.

Per últim, on no podem estar d'acord, i així ho lamentem, és amb la vinculació en certs aspectes que la moció inclou pel que fa a la Comissió d'Estudi del Procés Constituent. Ja saben que la posició d'aquest grup no és entusiasta envers aquesta comissió i, per tant, en aquest punt discreparem, però per la resta poden comptar amb el nostre suport.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Enric Millo, del Grup Parlamentari Popular.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, molt honorable presidenta del Parlament. Senyores i senyors diputats, bon dia a tothom. De la lectura de la moció presentada per Catalunya Sí que es Pot, la primera reacció que vaig tenir és..., home, hi ha una discrepància de fons molt important en allò que és el plantejament fonamental que vostè fa a l'hora de defensar les seves propostes. Vostè parteix d'un plantejament que políticament no compartim; ja des del punt de vista ideològic tota la moció desprèn una càrrega molt profunda d'intervencionisme i, al nostre entendre, no respecta el que nosaltres entenem com a autèntic diàleg social. A més a més, no compartim tampoc aquest principi que haguem d'esperar setze o divuit mesos. No ho compartim, això; creiem que s'ha d'anar de cara al gra, d'entrada, no?

I per tant, la primera cosa que vaig pensar va ser: escolta, jo podria fer ara, doncs, dir-los que, com que nosaltres no compartim ideològicament els seus plantejaments, votarem que no a tot –votarem que no a tot–, que és exactament allò que vostès van fer fa una setmana en el Ple sobre la pobresa: «Com que, aquests del PP, nosaltres no estem d'acord amb el que pensen, ni ens llegim el contingut de les seves propostes; votem que no a tot el que vingui del PP.» Jo podria fer el mateix ara, però si ho fes seria tan sectari com vostès, i no ho sóc. No ho sóc jo i tampoc ho és el meu grup parlamentari. Nosaltres no votem en funció de qui fa les propostes, votem en funció del contingut d'aquestes. Si hi estem d'acord, les votem; si creiem que podem arribar a un acord, esmenem, i si no, votem en contra.

Li dic això en aquest inici d'intervenció, perquè també vull dir-li, diputat Vidal, que agraeixo el fet que vostè hagi tingut en compte algunes de les esmenes que hem pre-

sentat. I crec que és un bon camí –crec que és un bon camí–; tant de bo sigui una manera diferent de treballar i de fer el parlamentarisme aquí, a Catalunya, i que apartem i desterrem d'una vegada per sempre aquesta manera de fer política, tan desastrosa i tan perjudicial, que no fa altra cosa que generar odi, de dir «no» al que vingui d'aquell, perquè a tot el que ve d'aquell jo dic que no. Em sembla que no és la millor manera de fer política.

Ara, sí que és cert que hem presentat unes esmenes, vostès ens n'han acceptat dues, n'han transaccionat una tercera; per tant, li agraeixo aquesta voluntat de diàleg; també ha estat la nostra des del primer moment, però no li puc amagar que hi han algunes qüestions importants d'aquesta moció que no compartim. Però, a més a més, no la comparteixo..., és que és difícil, inclús, d'admetre algunes de les afirmacions que vostè va fer en la mateixa interpellació i que avui ha repetit, no? I em refereixo, concretament, a la valoració parcial, esbiaixada i al meu entendre tendenciosa que vostès fan habitualment del que ha significat, del que és i el que ha significat la reforma laboral. Quan vostè parla d'aquest marc laboral, que segons vostè és la mare de les batalles, que s'ha de combatre, que tant ens perjudica, que tant mal ens fa, resulta que els resultats avalen tot el contrari. I jo m'hi vull referir, perquè vostès insistentment van repetint aquesta cançó que la reforma laboral ens ha fet tant de mal. Però, en canvi, la reforma laboral el que ha fet és impulsar, precisament, una flexibilitat interna a les empreses que té com a objectiu evitar tants acomiadaments com hi havien en l'anterior marc laboral.

O és que els 3 milions i mig de llocs de treball que es van perdre amb l'anterior marc laboral no tenen res a veure amb l'anterior marc laboral? Si hi havia un marc laboral rígid, que només donava com a solució, davant d'una situació de crisi, l'expulsió del mercat de treball, calia donar flexibilitat, com a alternativa, precisament, a l'acomiadament, i a la modernització, per tant, de la negociació col·lectiva, també com un instrument clau. I per això s'han pres mesures en l'àmbit de la contractació, i programes molt concrets, des de l'Administració del Govern d'Espanya, que han permès reactivar l'ocupació. I tinc només algunes dades que vull recordar, perquè si no ho faig jo vostès no ho faran mai, i m'agrada que constin, no? Avui a Catalunya hi han 131.000 persones aturades menys que el febrer del 2012, quan va començar la legislatura del Govern del Partit Popular. En l'últim any el nombre d'aturats a Catalunya s'ha reduït en setanta mil persones. El febrer del 2012, el nombre d'aturats a Catalunya creixia a un ritme del 7 per cent, i avui redueix aquest ritme a l'11 per cent. A més a més, la contractació, concretament indefinida, es reduïa a un ritme del 26,8 per cent, abans, i avui ho fa a un ritme del 16 per cent.

Per tant, hi han elements i hi han dades que demostren que no és veritat el que vostès diuen. Avui a Catalunya hi han 48.200 persones menors de vint-i-cinc anys aturades menys que l'inici d'aquella legislatura, i 24.800 menors de vint-i-cinc anys aturats menys que fa un any; 10.700 autònoms més que l'inici d'aquella legislatura. En dotze mesos el nombre d'autònoms ha crescut en 12.500. I tot això no és casualitat, és conseqüència, precisament, d'aquelles mesures i d'aquella reforma. A Catalunya, 68.103 persones han firmat un nou contracte indefinit de suport als emprenedors, a les pimes i als autònoms. El 2007, el 69,2 per cent dels treballadors tenia contracte indefinit...

La presidenta

Senyor Millo, em sap greu però ha exhaurit el temps.

Josep Enric Millo i Rocher

Acabo, presidenta. Avui és del 73 per cent. Per tant, hi ha una millora substancial.

I per acabar, senyora consellera, li agraeixo que estigui present en el debat de les mocions, cosa que no fan sempre els membres del Govern, però li vull dir una cosa: nosaltres no estem d'acord amb gestionar el «mentrestant». El «mentrestant», dir-li a la gent que està a l'atur que mentrestant s'esperin o que es fotin –parlant clar–, no ens sembla bé. Creiem que s'han de prendre mesures i el Govern ha d'actuar, no pot estar en el «mentrestant».

Gràcies senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, té la paraula la senyora Mireia Vehí, del Grup Parlamentari Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Vehí i Cantenys

Bon dia. Des de la CUP - Crida Constituent, en termes generals, ens sembla molt adequada la moció. Tot i així, hi ha tres aspectes amb els quals no estem d'acord.

En primer lloc, no estem d'acord, i li ho vam comunicar al diputat, a abordar el tema del marc català de relacions laborals a la Comissió del Procés Constituent, eh?, el tema del model productiu i de debat de continguts, en termes laborals, a la Comissió del Procés Constituent, perquè entenem que la Comissió del Procés Constituent s'ha d'ocupar d'abordar la metodologia i les formes com per fer aquest procés constituent, com per plantejar una ruptura de règim i per plantejar els mecanismes per tornar, o per elaborar una constitució participativa des de baix i des de l'esquerra. Per tant, en aquest punt ens abstenem. També dir-li que nosaltres estem moltíssim, amb moltes ganes, i creiem que és molt necessari apostar per un marc català de relacions laborals, però que entenem que a l'Estat espanyol no li hem de demanar res i no li hem d'exigir que modifiqui la legislació laboral, sinó que hem de construir la pròpia i fer-la valer.

I llavors, volíem ara aportar dues reflexions. Es parla molt de sindicats i de la necessitat que els sindicats i la patronal, i els altres, i la ciutadania arribin a pactes, que els sindicats garanteixin drets. A nosaltres ens sembla molt bé, però el que passa és que entenem que no pot passar és el que passa normalment amb els sindicats de concertació. I volem recordar el cas d'Eulen, que el passat dimarts estàvem acompanyant les treballadores a un judici, que quan l'assemblea de treballadores rebutja un acord per cobrar vint-i-sis dies, el dia següent els sindicats de Comissions Obreres i UGT i USO arriben a un acord amb la patronal per vint-i-set dies. Entenem que això és intolerable i que això no és garantir els drets laborals de les treballadores ni lluitar-hi.

I finalment, volem acabar amb una altra reflexió, aquesta va una mica més enllà de la moció, però sí que fa, d'alguna manera, una esmena al concepte de treball que s'hi destil·la. Entenem que és un concepte de treball estret, estrictament lligat a allò reconegut com a productiu, a allò reconegut com a treball vàlid, i que, d'una banda, exclou tota una sèrie de treballs com podrien ser els reproductius i de cures, que entenem que són imprescindibles en termes de reconeixement, i, per altra banda, també exclou subjectes de dret que se surten d'aquest treball productiu, per exemple les persones migrades; no hi ha cap referència en aquest sentit.

Entenem que si barregem perspectiva de gènere i perspectiva d'origen cultural ens trobem, per exemple, el cas de les treballadores domèstiques, que estan en una situació laboral d'explotació i de precarietat altíssima, i que aquesta moció no hi fa cap referència. Per tant, sí que volíem aportar aquesta reflexió al respecte per a propers debats i propers treballs.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Francisco Javier Domínguez, del Grup Parlamentari Ciutadans.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Presidenta..., bon dia a tots els presents, i als que no hi són, que no han arribat. La meva intenció en aquesta intervenció és deixar molt clar el posicionament del meu grup, de Ciutadans, i explicar el sentit del nostre vot.

Però primer de tot vull explicar una cosa que realment ens sap molt greu, i és que venim d'un Ple extraordinari de pobresa al qual s'han tractat temes que surten avui en aquesta moció i resulta que el Grup de Catalunya Sí que es Pot es va posicionar de les següents maneres respecte a uns punts concrets, que són: respecte a la reactivació econòmica, que la trobem bàsica per a l'ocupació, es va abstenir; a les mesures contra l'atur de llarga durada..., i el salari digne, i la precarietat laboral, van votar que no. I suposo que les seves raons deuen tenir. Però jo em temo que aquest posicionament és més de partit. Si hi ha altres raons, ja les comentarem, però potser són directrius donades des de dalt. Crec que van pesar més les directrius que l'interès real de resoldre problemes.

La moció, en concret, està agrupada en paquets. El capítol primer, que és del marc de relacions laborals... Entenem que si comencem la moció parlant de procés constituent, i de crear un marc català de relacions, i..., ja anem malament. Per nosaltres, l'important no és el marc, sinó el contingut. Per tant, com es tracta d'una competència que

depèn del Govern d'Espanya, actualment, crec que no val la pena seguir parlant-ne, ara mateix.

Segon bloc, de la reforma laboral. Jo tinc una màxima: que ni jo ho faig tot bé ni el contrari ho fa tot malament. Per tant, quan jo veig la paraula «derogar» i treure-ho tot fora, potser en algun moment..., però ens agrada més ficar-hi «reformar». En aquest sentit, lamento que no m'hagueu acceptat aquesta esmena de dir-hi «reformar». Naturalment, Ciutadans està a favor de revisar temes com la negociació col·lectiva, els convenis, les causes d'acomiadament, etcètera.

El tercer paquet, o el Pla de xoc per l'ocupació. Naturalment, Ciutadans està a favor de la lluita contra l'atur, i sempre ho estarà. Per això vam presentar la moció contra l'atur de llarga durada, i el vostre grup va votar que no. La setmana passada, no, i ara, sí.

Respecte al servei d'ocupació del SOC, s'exposa a la vostra moció que és de..., caràcter públic, gratuït, del SOC, la millora de recursos humans per a les oficines per obtenir un millor servei... Naturalment, estem d'acord amb aquest punt.

L'episodi 5, que és de la qualitat de l'ocupació. Un altre cop, naturalment, Ciutadans estem d'acord a millorar la qualitat de l'ocupació en temes de seguretat, igualtat i de no-discriminació per raons de sexe, origen, edat, etcètera.

I arribem a la dignificació salarial. Aquí, gràcies per haver acceptat la petita esmena que vam presentar. Estem d'acord amb un salari digne per al treballador. I, per tant, donarem suport a tots els punts que parlin de garantir un salari mínim. Però no donarem suport a altres temes que suposin dividir els drets de la classe treballadora en funció de la comunitat autònoma en què visquin o treballin. Novament, em dol..., i trobo a faltar el recolzament del vostre grup a la moció de la setmana passada al Ple per garantir un salari digne, que hi vau votar en contra. Un altre cop, la setmana passada, no, i ara, sí.

I, per últim, amb el paquet de les empreses en crisi també hi estem d'acord. Us hi donarem suport, perquè donarem suport a qualsevol iniciativa encaminada a evitar la deslocalització de les empreses. Però no ens enganyem: a més de motius globals, també tanquen empreses per motius econòmics i laborals. Hi ha una notícia recent, d'ahir mateix, que entenc que és una bona notícia, que és que Ercros té intenció d'invertir 28 milions d'euros... Sabeu què és Ercros, ja ha sortit aquí alguna vegada. Doncs els invertirà a la planta de Sabinánigo. És Ercros, la mateixa Ercros que tanca la planta de Flix i redueix al mínim la planta de Vila-seca. Està clar que tenim fuga d'empreses que marxen cap a Saragossa, Madrid o Bilbao..., i les que, directament, ja no vénen perquè veuen en altres comunitats autònomes altres opcions millors, que no hi ha ni inestabilitat ni les incerteses que donen el procés, la desconexió, i l'amenaça de ruptura i el «tenim pressa».

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Bernat Solé, de Junts pel Sí.

Bernat Solé i Barril

Gràcies, presidenta. Benvolguts diputats, diputades, consellers, vicepresident, probablement, el context i el contingut en el qual es basa la moció que en aquests moments debatem..., i vull pensar que són i seran sinònims de consens i diàleg en tots els grups parlamentaris. Defensar el dret al treball digne en la més àmplia diversitat i sota les premisses de la igualtat i la qualitat és i ha de ser una de les prioritats de qualsevol cambra parlamentària. Precisament, ha estat en aquest debat previ d'aquesta moció quan hem pogut comprovar el llarg camí a recórrer que el nostre grup parlamentari pot compartir amb diferents grups d'aquest Parlament. Atenent l'objectiu comú i essencial a assolir, hem estat capaços d'arribar a acords en bona part dels punts proposats.

Compartim la necessitat imminent, i alhora prioritat de l'actual Govern, de disposar d'un marc català de relacions laborals estable, així com de tots els instruments que el vertebren. I, fidels a la clara i històrica tradició del nostre país en el marc del diàleg social, cal més que mai disposar d'una legislació pròpia en matèria laboral que ens permeti reblar aquests drets, que en aquests moments no creiem pas que estiguin coberts. I de res ens serveix instar un Govern espanyol que ni ens mira ni ens vol mirar.

És per això que els convido a compartir aquest camí més llarg, un camí que ens permeti establir tots aquests instruments necessaris des d'aquest mateix Parlament per garantir allò pel qual ens hem posat d'acord. I, en aquest camí, des de Junts pel Sí hi

trobem a faltar alguns companys de viatge, companys amb els qui compartim l'objectiu però de moment, i espero que per poc temps, encara no compartim el trajecte.

Precisament, i tal com en nombroses ocasions ha expressat la consellera Bassa, d'aquesta necessitat n'hem fet prioritat. No hi ha millor política social que el treball digne.

Per aquest motiu, és en el pla de xoc implementat pel grup parlamentari que represento i impulsat pel Govern del nostre país a través del seu pla d'actuació..., un pla d'actuació que ja incorpora mesures de caràcter urgent dirigides a la recuperació de l'ocupació i a la millora de l'ocupabilitat de les persones aturades, amb especial incidència a tots aquells col·lectius més vulnerables, joves, majors de quaranta-cinc anys i aturats de llarga durada, a través de les oficines de servei públic d'ocupació de Catalunya i a partir de l'aprofitament dels recursos previstos en el Fons social europeu, incrementant-ne, per una banda, els recursos humans per desenvolupar tasques d'orientació i intermediació en la recerca d'ocupació, i definint l'estructura i la relació dels llocs de treball necessaris i suficients d'aquestes oficines.

Per tot això, cal una aposta ferma per aquelles polítiques i iniciatives que tinguin com a objectiu l'ocupació de qualitat, amb drets, salaris i condicions de treball dignes, i evitar la degradació laboral d'allò més preuat que tenim, com són els joves, que han d'esdevenir el futur immediat del nostre teixit professional.

Per altra banda, no podem concebre un treball digne sense garantir la seguretat dels nostres treballadors. I és en aquest sentit que cal impulsar al més aviat possible un calendari prioritzat amb mesures urgents de prevenció i control de les activitats..., de prevenció de les empreses, tal com està previst dins el Pla de seguretat i salut laboral 2015-2020, amb els següents objectius: millorar el reconeixement dels danys a la salut derivats del treball; vigilància de l'adequació dels llocs de treball com a eina per a la detecció dels efectes sobre la salut dels factors de risc laboral; impulsar el projecte d'empreses promotores de salut on es fomentin entorns saludables, i iniciatives de suport a la reincorporació dels treballadors després de períodes d'incapacitat temporal.

De la mateixa manera, la dignitat del treball arribarà quan siguem capaços de garantir principis d'igualtat en el treball i la no-discriminació per raó de sexe, origen, edat, discapacitat i condició social. Per aquest motiu, instem el Govern a presentar un pla específic d'inspecció que permeti avaluar l'efectivitat i l'acompliment d'aquests principis fonamentals.

De la mateixa manera, no podem posar en dubte la possibilitat d'assolir la recuperació salarial i l'establiment de salaris dignes a través d'un acord nacional en el qual siguin presents tots els agents socials, sindicals i econòmics del nostre país.

No em vull estendre més, ja que crec que ha quedat a bastament clara la necessitat d'impulsar polítiques que garanteixin aquest treball digne, pel qual tots coincidirem.

Impulsar polítiques no només requereix voluntat, sinó que també demana responsabilitat. I responsabilitat no és dir allò que un vol sentir, sinó dir únicament allò que es pot complir. He començat la meua intervenció agraint l'esforç d'alguns grups parlamentaris per haver pogut assolir acords importants, uns acords necessaris i esperats, però al mateix temps condicionats a una disponibilitat pressupostària. I és aquí on els convido a ser-hi, i a compartir, si encara no del tot, bona part del camí que ens cal recórrer per fer d'allò que aprovarem avui una realitat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

(L'orador abaixa l'alçada del micròfon.) És vostè molt alt, eh? *(Rialles.)* Gràcies, presidenta. Miri, no sé si en tres minuts em donarà temps d'explicar la multitud de coses que s'han dit. Deixin-me començar al revés. Agrair al senyor Bernat Solé el fet d'haver transaccionat un grapat de punts, perquè, per tant, suposadament, s'aprovaran, i per tant donaran fe que sí que es poden fer coses, moltes coses, en aquest mentrestant, que va en sentit contrari, exactament, del que deia el senyor Millo. Precisament, el que diem en

aquesta moció és: «Treballem ara, avui, i a partir d'avui mateix, i no ens esperem divuit mesos.» Precisament, parlàvem d'això.

Respecte al que em deia el senyor Domínguez, no tenim contradiccions. Senzillament, en el pla d'emergència les mocions es voten en paquet. Si vostès, en aquest paquet, ens hi posen coses que acceptem i coses que són absolutament inacceptables, com vostè pot comprendre les coses inacceptables fan que no es pugui votar. I, per tant, defensem, probablement, les mateixes coses. No hi ha cap tipus de contradicció. Cregui'm, de veritat.

I respecte a la paraula «reformar» o «derogar», miri, la reforma laboral el que va fer és reformar. I aquest és un perill greu, si pretenem tornar a reformar. És senzillament això.

Senyora Mireia Vehí, respecte al tema d'incloure o no en la Comissió del Procés Constituent..., a veure, ja entenem que el procés constituent serveix per fer això que vostè diu. Sí, però és que nosaltres entenem també que el procés constituent se suposa que ha de saber què hi posa a dintre, d'aquest procés, quines són les bases amb què vivim a Catalunya, quins són els drets que han de tenir els catalans i les catalanes. I, per tant, és totalment ple de contingut, allò que hem de fer. No és només metodologia. És la manera com entenem nosaltres el tema del procés constituent.

No sé d'on treu això del concepte de «treball estret», perquè enlloc en parla, de si inclou o no inclou... Fixi's vostè que ahir, precisament, es va aprovar al Congrés dels Diputats una proposició d'En Comú Podem precisament amb relació a això que vostè deia, respecte al conveni de l'OIT amb relació a les treballadores de la llar, per exemple. Per tant, en això no... Un minut, ja? Carai.

Escolti'm, senyor Millo, sempre tenim en compte les esmenes del PP, ni que sigui perquè són sempre tan engrescadores per a nosaltres, com vostè pot comprendre. El que passa..., que sovint no compartim el model. I, per tant, no acceptarem, com vostè bé ha dit, aquelles esmenes que no són de compartició del model, que hi són contràries. Però sí que li n'hem acceptat d'altres que hi són perfectament coincidents.

I, escolti'm, respecte de la reforma laboral, d'acord, a vostè li toca defensar-la, correcte. Ara, vostè va presidir una comissió la legislatura passada de l'estudi sobre l'atur en què cap compareixent que hi va haver, cap analista que hi va haver, va valorar la reforma laboral com un element per reactivar l'economia, sinó com un element que va servir per a la devaluació interna, fixi's, vostè. I eren compareixents de tots –de tots– els àmbits polítics, eh? Per tant, bé, cadascú defensa el que pot defensar.

I no, nosaltres no parlem d'intervencionisme, en absolut; parlem d'ara què és el que podem fer, avui, i què és el que hem de començar a treballar.

I, al senyor Gibert, perquè..., que quedi dit, evidentment li acceptem la majoria d'esmenes, i respecte al tema del salari mínim, també li acceptem que demanem el canvi també a Madrid, perquè és on hi ha la llei que el regula.

Moltes gràcies. I espero que puguem aprovar la major part d'aquesta moció.

La presidenta

Cridem a votació.

Per què em demana la paraula, senyora Vehí?

Mireia Vehí i Cantenys

Per demanar vot separat de la 1 i de la 4.

La presidenta

Perdó?

Mireia Vehí i Cantenys

Per demanar vot separat de la 1 i de la 4.

La presidenta

1 i 4.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Per demanar vot separat, també, dels punts 1, 3, 4, 13 i 13 bis.

(Pausa. Marta Rovira i Vergés demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Per demanar votació separada del punt 4, que crec que ja ha estat demanat, i del punt 7 ter.

La presidenta

7 ter.

(Pausa. Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.)

Senyor Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Sí; també per demanar votació separada, presidenta; per una part, dels punts 1, 2, 3, 4, 13, 13 bis, 14 i 15, i, per una altra part, només dels punts 12, 17 i 18.

(Pausa.)

La presidenta

Repetirem els punts de què ens han demanat votació separada, perquè començarem votant aquests punts.

Ens han demanat votació separada dels punts 1, 2, 3, 4, 7 ter, 12, 13, 13 bis, 14, 15, 17 i 18. *(Pausa.)*

Tothom d'acord? *(Pausa.)* D'acord.

(Pausa. Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.)

Senyor Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Novament, presidenta, i perdó. Compte, perquè si els posa tots junts..., de fet, la línia de votació dels diferents grups crec que no és la mateixa. Si empaqueta en una sola votació els que acaba de llegir ara... Si els fem un per un, cap problema.

La presidenta

No, no. No, no, senyor Millo. He repetit tots els que ens havien demanat votació separada, i els votarem separatament; votarem tots aquests un per un, i després, la resta. Però he fet el recompte perquè tothom em confirmés que eren aquests.

Per tant, ara començarem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Ha quedat aprovat per 72 vots a favor, 34 en contra i 23 abstencions.

Ara passarem a votar el punt número 2.

Comença la votació.

Ha quedat aprovat per 118 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

Ara votarem el punt número 3.

Comença la votació.

Ha quedat aprovat per 95 vots a favor, 11 en contra i 23 abstencions.

Ara votarem el punt número 4.

Comença la votació.

Ha quedat rebutjat per 26 vots a favor, 72 en contra i 31 abstencions.

Ara passarem a votar el punt 7 ter.

Comença la votació.

Ha quedat aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 61 abstencions.

Ara passarem a votar el punt número 12.

Comença la votació.

Ha quedat aprovat per 119 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

Ara passarem a votar el punt número 13.

Comença la votació.

Ha quedat aprovat per 97 vots a favor, 11 en contra i 23 abstencions.

Ara votarem el punt número 13 bis.

Comença la votació.

Ha quedat aprovat per 97 vots a favor, 11 en contra i 23 abstencions.
Ara passarem a votar el punt número 14.
Comença la votació.
Ha quedat aprovat per 120 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.
Ara votarem el punt número 15.
Comença la votació.
Ha quedat aprovat per 120 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.
Ara votarem el punt número 17.
Comença la votació.
Ha quedat aprovat per 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.
Ara passarem a votar el punt número 18.
Comença la votació.
Ha quedat aprovat per 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.
Ara passarem a votar la resta de la moció.
Comença la votació.
Ha quedat aprovada per 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ocupació

302-00015/11

A continuació, el catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ocupació, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.
Per a exposar-la té la paraula el senyor Pol Gibert.

Pol Gibert Horcas

Bé, gràcies, presidenta. Membres del Govern, diputats, diputades, venim d'una moció d'ocupació, que acabem de votar, amb un caràcter general, i ara en presentem una de més acotada, que vol respondre a temes d'actualitat.

El nostre grup va posar l'accent, en la passada interpellació a la consellera Bassa, en tres temes molt concrets que requereixen acció urgent per part nostra; tres temes que van ser la igualtat salarial, la crisi d'empreses i la situació que viu el SOC actualment. Avui portem una sèrie de propostes a votació perquè comencem a posar fil a l'agulla en aquests temes.

En l'àmbit de la igualtat salarial..., un tema que ens preocupa molt, com suposo que a molts de vostès, i en què creiem que cal començar per fer una diagnosi acurada de com està la situació al nostre país. És per això que demanem un informe sobre l'eficiència de les polítiques actives d'ocupació en aquest àmbit i també un altre per saber com està el país, fent un radiografia de la situació d'igualtat salarial en aquest moment.

També considerem important incentivar el Govern a publicar una llista..., de transparència, que sembla evident que volen fer amb una conselleria que té aquest nom, amb la presència de dones al capdavant d'organismes públics, empreses i altres consorcis que depenguin de la Generalitat. I això, perquè creiem que, amb aquesta transparència, aquesta informació, podem també saber molta part de com estem.

D'altra banda, és evident que en aquest tema demanem el desplegament al més aviat possible de la Llei d'igualtat, sobretot en temes que afectin el que és la lluita contra l'escletxa salarial. Creiem que és important fer-ho i també creiem que hi ha voluntat del Govern per tirar-ho endavant.

Paral·lelament, considerem clau involucrar en aquest tema agents socials econòmics –no podria ser d'una altra manera–, i per això proposem un pla d'igualtat retributiva, per introduir aquest element a les empreses.

Respecte al segon punt, la crisi industrial i d'empreses que vivim en el nostre país, tots en som conscients, molts en veiem..., reunions periòdiques al Parlament sobre aquests temes, amb diferents comitès d'empresa, i creiem que cal saber els temes de fons que afecten la crisi que patim en aquest àmbit. Creiem que el Parlament i el Govern han de fer un informe sobre el reguitzell de tancaments que vivim al nostre país, i creiem que és important perquè, des d'aquest punt, podrem començar a posar en marxa accions que puguin evitar-ho i impulsar accions propositives que incentivin noves empreses. Creiem que és vital per generar llocs de treball, ja que és una cosa evident, però

cal deixar-ho palès, perquè és una fita que tenim molts de nosaltres i hauríem de compartir-la.

És per això que nosaltres..., i el nostre president de grup, el Miquel Iceta, ahir va intervenir per posar sobre la taula el pacte pel treball. Creiem que és un element molt important, propositiu, que de bona fe estenem la mà al Govern perquè ho agafi, i aglutinar el màxim consens possible entorn d'aquest tema. És un tema de país, on tots plegats podem posar-nos a treballar per intentar potenciar el nostre creixement econòmic, i fer-ho amb un objectiu molt simple, que és traduir aquest creixement econòmic en benestar per a la nostra gent.

La nostra intenció és posar sobre la taula..., posar taula i cadires, perquè diferents agents econòmics i socials es pugin asseure a debatre diferents temes, bàsicament tres: debatre el model productiu que volem com a país, i que ens cal tenir clar; posar en el centre de la dinàmica el diàleg social, i focalitzar iniciatives que ens permetin crear ocupació. Esperem tots que a aquesta iniciativa, que creiem important i que creiem prioritària, hi donin suport els diferents grups, i tingui el màxim recolzament.

Per últim, afrontem la situació del SOC. El SOC ha estat patint retallades, de sobres conegudes per aquest Parlament; n'hem parlat en altres ocasions, i creiem que cal aturar aquesta deriva. Sóc conscient que a la consellera Bassa és un tema la preocupa especialment, ho ha dit en diferents intervencions, i per això portem propostes que creiem que poden afavorir aquesta reacció.

Nosaltres considerem que la lluita contra l'atur ha de ser una prioritat –crec que és obvi, no?–, però volem potenciar el SOC com a veritable servei públic essencial que doni solucions a aturats i aturades, que els acompanyi en moments clau de la seva vida i que els doni una sortida en moments de desesperació.

Aquest discurs, segurament, el compartim molts de nosaltres, però creiem que és moment de passar de paraules a fets i que, siguin quan siguin els pressupostos, això es mostri en aquest document.

Creiem que és vital fer-ho per donar sortida a diferents col·lectius que en aquests moments estan en situació molt precària i que no veuen el SOC com una eina útil, tot i l'esforç del seu personal perquè així sigui. Cal fer-ho i buscar recursos allà on calgui. La política és prioritzar, i crec que aquesta prioritat bé mereix la pena.

Evidentment, la tasca dels serveis d'ocupació no acaba amb el SOC; volem incrementar la col·laboració entre el SOC i els serveis públics que fan els ajuntaments, que creiem que són molt importants, sempre mirant d'oferir una atenció acurada i el més arrelada al territori possible.

En definitiva, portem a votació una sèrie de mesures que, humilment, considerem que poden ajudar a canviar la tendència dels darrers anys i a resoldre certes injustícies.

Aprofitem, doncs, la voluntat, que sabem que és així, de la conselleria per iniciar una nova etapa i començar amb impuls i recuperar el temps perdut.

Presidenta, moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula la senyora Laura Vílchez, del Grup Parlamentari Ciutadans.

Laura Vílchez Sánchez

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, el Ple passat del dia 2 de març vaig escoltar atentament la interpellació del diputat Pol Gibert que va realitzar a la consellera, la senyora Bassa. D'entrada, em van semblar prou interessants els temes del quals parlava i com demanava a la representant del Govern posar fil a l'agulla, deixar els discursos superficials i concretar i anar al detall.

La meua sorpresa ha estat..., va estar al rebre la moció subsegüent a aquella interpellació que dels 11 punts que portava, 7 eren sol·licitud d'informes que amb esmenes s'han quedat en 4. Aquesta moció, però, es divideix en tres grans temes que haurien donat per ser més ambiciosos, però ja avancem que el nostre sentit de vot serà a favor.

Pel que fa a la igualtat salarial, l'eficiència de les polítiques d'ocupació destinades a la igualtat de gènere està clar que és més que qüestionable, perquè tenim una escletxa salarial que separa els homes de les dones instal·lada al voltant del 20 per cent, per no parlar ja de les diferències de gènere en quant a precarietat i temporalitat.

Així doncs, trobem interessants mesures com el desenvolupament de plans d'igualtat a les empreses, demanar el desplegament total de la Llei d'igualtat o l'elaboració d'un informe de diagnosi sobre la desigualtat salarial. Lamentem, però, haver de dir que són mesures que no s'haurien d'estar demanant a aquestes alçades, sinó que hauríem, ja, d'estar implantant les conclusions de tots aquests informes, valorant els resultats d'aquests plans i d'aquests pactes que aquí es demanen.

En economia del coneixement, de la qual tant parlem, no hauríem d'estar deixant escapar el talent i la creativitat de les dones en temes tan importants com la creació d'un model productiu com és la innovació, i el deixem perdre per no facilitar temes tan bàsics com la conciliació entre la vida laboral i la maternitat.

Si parlem de conciliació en l'actualitat, la majoria dels casos passa perquè la dona pagui el preu de renunciar la seva carrera professional per tal de poder combinar amb uns mínims raonables els horaris familiars. D'entrada, podrien començar per l'Administració pública, tal com diu la moció, i facilitar de forma transparent els percentatges de presència i salaris d'homes i dones en els diferents rangs de responsabilitat a la web de transparència.

Aquest comentari em serveix per parlar del segon tema dels tres que parla, que és el Servei d'Ocupació, un servei totalment desmantellat d'ençà de les retallades sofertes i completament ineficient en la seva tasca a causa de la manca d'estructura i a l'augment d'aturats que ha d'atendre. Segons estudis publicats per la Universitat de Barcelona, s'ha reduït un 30 per cent el personal del SOC per atendre a més de 500.000 aturats i que, com a resultat, gestiona només un 29 per cent de les ofertes de treball, encara que la consellera reia quan fèiem la comparativa amb el portal web d'Infojobs, que sembla que funciona molt millor.

Parlant de la nostra esmena en aquest punt, que ha estat rebutjada pel partit proponent, seríem més ambiciosos ja que considerem que tenim marge de maniobra per poder realitzar la inversió que necessita el servei per tornar progressivament a nivells del 2010.

A la seva resposta a la interpellació, la consellera ens va comunicar la seva intenció de reestructuració del SOC de forma conjunta amb tots els òrgans de participació, la qual cosa celebrem ja que ens ve a confirmar que, tot i que llavors la consellera reia, les dades que li traslladàvem el dia de la seva compareixença a la Comissió de Treball eren certes i que, per tant, havien d'estar acompanyades d'actuacions de reorganització, tant a nivell de ràtios, a nivell laboral com d'ofertes de programes d'aquest servei; que per assolir aquests objectius, de forma efectiva, creiem indispensable incorporar la col·laboració amb les empreses.

Tampoc li van agradar massa, a la consellera, els nostres comentaris sobre deslocalitzacions i el tancament d'empreses que s'estan donant a Catalunya. No entenem per què tant ella com el conseller d'Empresa, el senyor Baiget, ho posen en dubte quan hi ha un constant degoteig d'empreses que vénen aquí al Parlament a reunir-se amb els membres de la Comissió de Treball en busca de solucions per part de l'Administració, per no comptar les que no vénen o petites empreses i autònoms que ni es plantejaren venir mai per la desconfiança que l'Administració els inspira, tancaran i prou. Però, què fem a part de no reconèixer aquests fets i aquestes dades? No necessitem escoltar una consellera que ens diu que no anirà a negociar res amb el Govern central ni que ens faciliti una magnífica comparativa entre comunitats autònomes, de les que ens diu que estan molt pitjor.

A partir d'aquí, amb aquestes respostes, què fem amb tota aquesta gent que es quedarà sense feina quan la seva empresa tanqui? Què fem amb els autònoms que hauran de tancar la persiana si és que tenien persiana per tancar? Què fem amb el futur segregat dels nostres joves i del futur d'aturats de llarga durada o del futur dels majors de quaranta-cinc anys? La taxa d'atur d'aquests últims està per sobre del doble de la mitja europea. Seran atesos al SOC o és tot qüestió d'esperar setze mesos?

Com pot veure, un bucle de difícil sortida que hem d'encetar polítiques actives d'ocupació no palliatives per als aturats a Catalunya per aconseguir una igualtat real, també salarial i per aturar el tancament d'empreses.

Facin política, els grups de l'oposició hem de començar també a concretar propostes treballades.

La presidenta

Senyora Vílchez, se li ha acabat el temps.

Laura Vílchez Sánchez

No necessitem més informes.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Marc Vidal, de Catalunya Sí que es Pot.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. Consellera, de fet, aquestes dues mocions crec que són més o menys complementàries, entenc jo, perquè tracten temes urgents relacionats amb l'ocupació. No, no ens hem coordinat, eh?, encara que ho sembli, el que passa és que potser resulta que estem en sintonia.

En qualsevol cas, la moció del Grup Socialista, tal com ha explicat el diputat Gibert, tracta amb més profunditat alguns dels temes apuntats en la moció anterior, i el primer és el referent a la igualtat salarial, igualtat salarial entre homes i dones.

Jo crec que ja s'ha explicat ell, i ho ha explicat a bastament. És clar, la igualtat salarial entre homes i dones no passa només per qüestions simbòliques com..., no la igualtat salarial, la igualtat entre homes i dones no passa només per qüestions simbòliques com, per exemple, escriure en femení, eh?, sinó per coses molt concretes; molt concretes com, per exemple, no segregar en la primera escolarització per qüestió de gènere –cosa que, aquest Parlament, no va ser capaç d'aprovar ahir, per cert–; però, també i especialment, en allò tan clàssic d'«a igual treball, igual salari», i més en aquest país on tenim una llei d'igualtat que caldria desplegar en aquest sentit.

Per tant, la proposta que fa el Grup Socialista ens sembla correcta: recaptar, primer, tota la informació en relació amb les desigualtats salarials entre homes i dones; avaluar, després, l'eficiència de les polítiques actives en aquest sentit, i, finalment, planificar la igualtat retributiva i desplegar la legislació; coherent i propi d'una societat madura si es porta a terme.

El segon aspecte en què també coincidim, com s'ha vist a la moció anterior, és fer un pla per resoldre o per pal·liar la crisi en les empreses, i, per tant, impulsar «un pacte de treball», diuen a la seva moció, que es basi en quin model productiu –com també, vostè, ha explicat bé–, quin model productiu necessitem, que tingui com a eix la indústria i que, valorant el diàleg social, es focalitzi en la creació d'ocupació.

I el tercer bloc és el Servei d'Ocupació de Catalunya. Mirin, tots diem que volem un servei públic que estigui en l'eix de les polítiques d'ocupació. Fins i tot, ho deia el conseller Puig, tot i que, després, qui en resultava beneficiat eren sempre les empreses privades que basen el seu negoci en la falta de feina de la gent. Però no podem confondre les bones paraules i els bons desitjos amb les polítiques adequades per portar-ho a terme. Quant de temps fa que diem que cal una estructura de les oficines de treball que doni resposta a les necessitats de les persones aturades? Molt, molt de temps. Però seguim perdent llocs de treball i seguim perdent llocs de treball de base, seguim perdent llocs de treball de persones tècniques. Perquè, no té cap sentit que s'estiguin creant superestructures i, com que no tenim més pressupost, que això porti com a conseqüència que es resti del capítol I i que ens quedem amb menys personal per atendre –no té cap sentit.

Per això hem presentat esmenes que entenem que completen les demandes que fa la moció amb relació a potenciar els serveis d'ocupació de Catalunya i els seus llocs de treball. Una que demana, precisament, definir l'estructura i elaborar l'RLT, la relació de llocs de treball, que siguin necessaris i que siguin suficients per poder fer tots els processos que requereix l'ocupabilitat. També la intermediació, i des de la perspectiva de servei públic, que sempre diem, que ha de tenir el SOC; per exemple, quin sentit té que s'estigui convocant prop de vuitanta mil persones per carta certificada per oferir-los la seva participació voluntària en el programa d'agències de col·locació, que se'ls convoca a una entrevista per ser derivades i els incorporin a programes d'intermediació amb recursos humans del SOC, que podrien acabar fent la mateixa feina que després faran les agències de col·locació, a les quals es subvenciona amb diners públics per fer la mateixa feina. Almenys cinc treballadors per cada oficina es dediquen a fer tota la tasca

administrativa per rebre i explicar totes les bondats del programa; tres de cada quatre persones desisteixen de participar. L'any passat, només el 6 per cent dels participants van obtenir una col·locació per aquest sistema. Sense intervenció de les agències, també es col·loca, espontàniament, el 6 per cent dels aturats en un període donat. D'això, sincerament, jo en podria dir «malbaratament de recursos públics». I el que és pitjor, porta com a conseqüència desprestigi i desmotivació dels mateixos recursos humans del Servei d'Ocupació de Catalunya. Aquesta és una esmena, per tant, molt clara.

I l'altra esmena fa referència als processos de promoció interna, que s'han de fer –que s'han de fer– perquè és important estabilitzar la plantilla. El problema és que, com que s'ha estat apostant per allò que deia abans de crear estructura de càrrecs més que no pas per mantenir plantilla, podria haver-hi la temptació –que esperem que no sigui així– d'amortitzar les places vacants que resultin del procés i que després, com a conseqüència, perdin el lloc de treball les persones interines que les ocupen en l'actualitat, que algunes fa molt temps que les ocupen; persones que realitzen un treball tècnic absolutament necessari en aquests moments.

Per tant, el que demana l'esmena, i amb això acabo, és, precisament, una garantia que això no passi i que es puguin mantenir aquests llocs de treball.

Per tant, espero que s'acceptin les esmenes, i, en qualsevol cas, votarem favorablement tota la moció.

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Enric Millo, del Grup Parlamentari Popular.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, bé, la moció que presenta el Partit Socialista és una moció que és interessant –és interessant. Permeti'm que utilitzi aquest qualificatiu, perquè, francament, tenint en compte la gravetat del tema que tractem, la importància del tema que tractem, i escoltada la interpellació que li va fer a la consellera, ens esperàvem una mica més d'aquesta moció, eh?, però, en fi, cap problema.

Ho dic perquè ens dóna la impressió que en aquesta situació en la qual estem, no?, entre un govern que diu que hem de gestionar el mentrestant, un vicepresident del Govern que diu que el pressupost no el tindrem fins d'aquí no sé quants mesos –potser al juliol, amb una mica de sort, no?–, ahir els consellers *chupi guays* i avui, doncs, aquestes mocions que no acaben d'anar a l'arrel del problema, ens sembla que no estem, realment, afrontant les coses com caldria, no? Demana masses informes, aquesta..., és com si no sabéssim on estem. Realment, algú es pensa que el Govern no sap on estem? Perquè si es així, llavors, tindríem un problema molt més greu. Llavors, jo estic segur que, a més a més, la consellera, que coneix perfectament aquest món de l'ocupació, sap perfectament on estem. Sempre està bé fer informes, però malament si en la situació actual el Govern de la Generalitat, ara, justament en aquesta legislatura que sembla que serà curta, a sobre, en lloc d'anar per feina directament, ens dediquem a anar a fer informes, no? En fi, no estem en contra, eh?, però, vaja, crec que no és el més adient.

Hi han tres blocs en aquesta moció: igualtat, crisi i Servei d'Ocupació de Catalunya. Ja li avanço que el bloc d'igualtat el votarem absolutament tot a favor, eh? És a dir que aquí, suposo que a la cambra estarem tots d'acord que hi ha un repte important pel qual hem de seguir treballant tots junts, sense cap mena de fissura, que és el de la igualtat entre home i dona, i, per tant, en aquest bloc, ja li anticipo el nostre vot favorable a tots els punts.

Després, en els blocs 2 i 3, sí que tinc alguna observació a fer-li, perquè..., senyor diputat, els hem presentat esmenes que ens semblen interessants, importants, no?, i han estat rebutjades. Perquè, clar, a nosaltres ens agradaria que quan es parla del foment de l'ocupació no es parlés només des de la perspectiva del treballador, que és necessària la seva millora, de la seva ocupabilitat, sinó també de l'activitat empresarial, de les pimes, dels autònoms, dels emprenedors... I aquestes esmenes, que al nostre entendre també són instruments necessaris per a la creació d'ocupació, vostès no les accepten, no?

O també quan hem demanat, quan parlen de potenciar la col·laboració del Servei d'Ocupació amb els ajuntaments, incloure també el sector privat, que al nostre entendre juga un paper fonamental. I, si no, per què només entre el 4 i el 6 per cent de les contractacions passen pel Servei d'Ocupació? Per tant, aquesta, diguéssim, aquesta mena

d'allèrgia que alguns tenen a treballar la col·laboració amb el sector privat en l'àmbit de la gestió de l'ocupació ens sembla un error, no? I, per tant, sincerament, lamento que no hagi volgut acceptar aquesta esmena.

En canvi, sí que li agraeixo –i això sí que també és important– que ens acceptin l'esmena en què demanem completar els programes de foment de l'ocupació i la seva execució. Perquè, és clar, aquí sí que hi ha un problema. Se'n va parlar una mica en la interpellació, però no hi va haver resposta per part del Govern. Jo crec que sobta molt i crida molt l'atenció, especialment tenint en compte les crítiques que es fan des del Govern, normalment donant les culpes als altres de les coses que no van bé a Catalunya, i, clar, quan un mira els documents del mateix Govern de la Generalitat en l'apartat que fa referència a l'execució pressupostària, dades de novembre, efectivament –no tinc les de desembre encara–..., però, és clar, sobta molt l'atenció que, quan un mira el percentatge d'obligacions reconegudes del pressupost definitiu aprovat, si busquem quina és la que té el percentatge *més petit* –la que té el percentatge més petit–, tenint en compte que el percentatge general és del 88 per cent, en trobem una que diu «36 per cent», i és, concretament, foment de l'ocupació; i la següent més petita, que és 53 per cent, és desenvolupament empresarial. Això quan parlem de Generalitat. I si anem a entitats autònomes passa el mateix: el percentatge més petit, d'una mitjana del 44 per cent, és el 29,7 per cent que tenen les de foment de l'ocupació. Per tant, és evident que aquí el Govern té una carència important.

I amb relació al SOC... Ho dic perquè l'apartat de la crisi d'empreses també el trobem una mica fluixet. Jo li recomano, inclús al Govern, perquè ahir es parlava, es posava com a exemple un acord de Balears, jo els recomano que es mirin també l'acord que s'ha signat recentment a la Comunitat de Madrid, el pacte Estratègia Madrid por el empleo 2016-2017, que s'adreça a tots els sectors més vulnerables que requereixen atenció per a la creació d'ocupació, un pacte entre l'Administració, els sindicats i la patronal que és realment un exemple a seguir.

I, per acabar, hi va haver una polèmica en aquest debat, a la interpellació, sobre la carta famosa dels directors de les oficines. Ens va sorprendre una mica que la consellera hi donés poca importància o digués que, en fi, que evidentment, doncs, compta tant l'opinió d'un director com l'opinió d'un conserge, eh? Segurament compta exactament el mateix, perquè és que no hi han conserges, a les oficines de treball, no? (*rialles*), i, per tant, deu comptar el mateix, que és res. Em consta que ha demanat una reunió de...

La presidenta

Senyor Millo, se li ha acabat el temps.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies. Espero que d'aquesta reunió surtin mesures concretes, que s'escolti i, sobretot, que aquesta reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya que varem fer en aquest Parlament en la legislatura anterior..., crec que queda evident, després d'escoltar les intervencions de tots, que es va fer tard...

La presidenta

Senyor Millo...

Josep Enric Millo i Rocher

...de pressa i malament. Espero que la puguem tornar a renovar.
Moltes gràcies per la seva generositat, honorable presidenta.

La presidenta

A continuació té la paraula la senyora Natàlia Figueras, de Junts pel Sí.

Natàlia Figueras i Pagès

Sí; gràcies, moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, en base a la moció presentada pel Partit Socialista, en un primer moment, des del Grup Parlamentari de Junts pel Sí sí que agraïm la voluntat i la tasca, doncs, de treballar conjuntament i d'arribar a un acord perquè poguéssim votar aquesta moció, conscients que des del Govern, i en aquest cas des del Departament de Treball, d'Afers Socials i Famílies, amb la consellera al capdavant, defensem, i no només això, sinó que alhora treballem i prenem mesures per l'aplicació de les polítiques públiques en l'àmbit laboral. Treballem i col·la-

borem amb agents socials, sindicats i patronals, de manera que aquests estiguin compromesos i esdevinguin veritables actors i protagonistes del marc en el qual ens trobem i treballem.

Amb relació a la moció, separada, doncs, també en aquests tres apartats, la veritat és que cada un d'ells donaria molt de si, però les propostes esmentades ja donen marge i joc a treballar..., les votarem a favor.

En un primer punt, el que és la igualtat salarial, és un tema que evidentment ens preocupa, és un tema que, a més a més, hi estem a sobre i que el portàvem en el programa electoral. Perquè considerem un aspecte fonamental pel nostre grup parlamentari voler partir de la premissa de treballar especialment per tenir un mercat de futur coherent, sostenible i social, i que no es doni cap cas de discriminació. Volem igualtat de tracte i no volem discriminació de gènere, sent conscients també que en data d'avui estem patint un impacte de manera especial i diferent sobre les dones. En general, s'ha comentat aquí per diferents partits i per companys diputats, hi ha un 20 per cent inferior a la mitjana a nivell de salaris entre homes i dones, i això des del Govern, i fins i tot des d'aquest Parlament, hem de prendre totes les mesures necessàries perquè no es doni ni en aquest àmbit ni en qualsevol altre.

Altres mesures, com el portal de la transparència, en el qual es sollicita que s'informi de la presència de dones a nivell del que són gerències a empreses, organismes públics, fundacions i consorcis amb relació a l'Administració de la Generalitat, i fins i tot l'Administració d'àmbit local, agraïm moltíssim aquesta aportació, perquè la considerem oportuna i és un punt que hi hem de treballar, a més a més, a l'hora de fer el que serien els informes de diagnosi sobre l'actuació de la desigualtat salarial en gènere a Catalunya; proposar les mesures per a la lluita contra l'escletxa salarial i la desigualtat retributiva.

Relacionat també amb el que són les mesures establertes que hi ha, que és el desplegament de la Llei d'igualtat de Catalunya, aprovada la passada legislatura, en la qual hi ha un apartat important, que és l'article 34, que fa referència a l'elaboració del Pla d'acció de suport a les empreses, que en aquest cas inclou programes de suport i assessorament per incorporar la figura d'un professional d'igualtat de dones i homes, en aquest cas el departament, doncs, creant el que és la Direcció General d'Igualtat, hi fa èmfasi, hi treballa i n'és absolutament conscient.

Per tant, aquestes esmenes o aquestes propostes, doncs, les votarem a favor.

Seguint amb el següent bloc de la moció, que és la crisi de les empreses, evidentment també hi estem a favor..., bé, realitzar el que és un pacte de treball i juntament amb aquesta proposta, doncs, fer una anàlisi de la situació que hi ha a nivell d'empreses i de deslocalització i d'ocupació; el departament també hi treballarà, juntament amb els diputats que ens corresponguin.

I finalment, l'última part del SOC, que és un tema, doncs, bastant discutit i que surt sovint en aquest hemicicle i a la mateixa comissió, des del mateix departament hi van destinar un temps considerable, perquè la veritat és que té una importància molt, diguéssim..., molta importància, hi té al departament, i en aquest cas la consellera s'ho ha agafat a fons, hi treballa, escolta totes les mesures proposades, entre elles les que hi han aquí, fins al punt que avui encara hem tancat l'última esmena, perquè la volem votar, volem ser-hi, estem molt contents que el Partit Socialista també ho tingui en consideració i s'hi vulgui abocar. I, per tant, agraïm molt que hagin pogut arribar, doncs, a un punt intermedi perquè des del Grup Parlamentari Junts pel Sí i la consellera puguin treballar i aplicar aquestes mocions.

Sí que..., acabaré la meua intervenció només amb una referència, i és que no m'agrada..., diguéssim, volia només sortir a explicar la moció i no intervenir amb relació al que han dit companys diputats, però sí que, senyor Millo, quan vostè parla que no sabem on estem, que el Govern no pren les mesures adequades o estem en aquest mentrestant amb un projecte o amb un procés polític que ha d'esdevenir, doncs, un estat nou i un estat independent, sí que dir-li que, si des del seu Govern i des de l'Estat espanyol ens ajudessin només pagant el que ens deuen i el que està marcat per llei, segur que vostè no podria recriminar a aquesta consellera ni a aquest departament que han de treballar i que hi han de destinar més mesures, perquè de ben segur que les hi acabarien destinant.

Doncs, moltíssimes gràcies a la resta de grups. I la veritat és que des del nostre posicionament la votarem a favor, i molt contents que es portin aquestes mesures i que des del departament hi puguem treballar.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula la senyora Mireia Vehí, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Vehí i Cantenys

Bé, des de la CUP - Crida Constituent també ens sembla molt positiva la moció; de fet, en termes generals hi votarem a favor. El que passa és que ens abstindrem al punt 8, relatiu al Servei d'Ocupació de Catalunya –ja ho vam parlar amb el diputat–, perquè no fa referència a la intermediació laboral. En aquest sentit, hem de reconèixer també les esmenes que ha fet Catalunya Sí que es Pot, la 12 i la 13, que sí que incorporen tot això.

Tot i així, volem dedicar uns segons a parlar d'aquesta intermediació laboral. Volem recordar la quantitat de diners que suposa aquesta privatització, quantitat de diners que va destinada a les empreses de treball temporal: 900 euros per qui trobi feina; 40 euros per entrevista realitzada; per les persones majors de quaranta-cinc anys, 625 euros per entrevista, i per un aturat en situació de discapacitat les empreses poden arribar a cobrar uns 1.600 euros. Entenem que això és intolerable, entenem que per fer el Servei d'Ocupació de Catalunya públic s'ha d'acabar també amb la intermediació laboral, també i sobretot, que és un dels bastions de la privatització del Servei d'Ocupació de Catalunya, que n'hi ha molts d'altres, que li ho hem comunicat a la consellera en diverses ocasions i que celebrem que el Partit Socialista hagi acceptat les esmenes de Catalunya Sí que es Pot, perquè volem recordar que ells van votar a favor de la Llei del SOC, on s'obria la porta a la privatització.

A part d'això –i aquest serà l'únic punt en què ens abstindrem, que és el 8–, volíem aportar dues reflexions.

La primera, sobre les mesures d'igualtat. Des de la CUP - Crida Constituent celebrem aquestes mesures orientades a la igualtat salarial, amb perspectiva de gènere, els hi donarem suport, però entenem que és urgent anar més enllà i que hem de fer més coses a part de les mesures de discriminació positiva. Acabar amb la desigualtat de gènere no és només parlar en femení, com deia el diputat, és assumir que cal acabar amb els privilegis del gènere masculí en termes de rols de gènere, que cal qüestionar la divisió sexual del treball i que cal assumir el patriarcat com un conflicte polític que és.

Per altra banda, també volíem aportar una altra reflexió. Nosaltres celebrem que el Partit Socialista vulgui obrir un debat sobre el model productiu; també així li ho vam comunicar al diputat. Entenem, però, que l'abordarem des de perspectives molt diferents des de la CUP i des del PSC, però ho celebrem. Per nosaltres, el treball és una forma de satisfer necessitats, ha de ser entès en el marc de posar la vida al centre, i en cap cas el debat..., o el treball pot ser o pot estar subjugat als interessos del mercat. Per tant, ja avancem que aquesta serà una de les nostres línies de batalla en aquest debat del model productiu.

I una altra cosa que també volem aportar en el marc del debat del model productiu és que, entenent i partint de la certesa que actualment el treball és la palanca d'accés a drets i prestacions de la nostra societat, entenem que hem de reconèixer el dret de treball a totes les persones que viuen a Catalunya, independentment de la seva situació administrativa. I ja avancem que aquesta serà una altra de les nostres línies de batalla.

Perspectiva de classe, perspectiva feminista i perspectiva de raça, sempre.

La presidenta

A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Pol Gibert.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, presidenta. Primer de tot deixi'm agrair, sincerament, la tasca dels grups en aquesta moció, perquè hi hem trobat veritable voluntat de sumar, d'intentar trobar solucions a problemes que tenim greument en aquest país i millorar el redactat d'aquesta moció, amb diferents visions de diferents grups parlamentaris. I això jo crec que és espe-

cialment important ficar-ho de rellevància en un tema com és el tema del treball. I bona mostra d'aquest enriquiment el trobarem en el text final, que incorpora mocions de tots els grups, sense cap excepció. No volem fer-ho per acontentar..., per fer, diguem-ne, *un café para todos*, que en dirien alguns, ni molt menys, sinó perquè creiem que per mèrit propi es mereixen estar-hi i perquè enriqueixen aquesta moció.

Entrant en detall, sobre les esmenes que proposen grups concrets, com és el cas de Ciutadans, cal dir que finalment, tot i que en resulta reflectida una com a tal, han aportat riquesa al voltant del debat sobre el pacte pel treball. Ens sembla molt important que aquest debat comenci a obrir-se i ens agrada que sigui una iniciativa oberta al debat de diferents grups. A més, cal destacar la seva voluntat, la seva bona predisposició per corregir errors i millorar el text en tot el possible. Per tant, el meu agraïment.

Pel que fa a les esmenes del Grup de Catalunya Sí que es Pot. Ja s'ha comentat abans per la companya diputada de la CUP que són unes esmenes que, evidentment, enriqueixen el text, que toquen dos temes d'actualitat rabiosa, com són els problemes dels interins que treballen al Servei d'Ocupació de Catalunya, un tema que ha sortit a la llum els darrers dies i que hem sabut els diferents grups arran d'una comunicació dels mateixos interins i que segueix l'estela d'altres situacions similars que trobem al SOC i que també hem tingut debat en aquest Parlament. A més, afegeixen una demanda que és recurrent respecte al Servei d'Ocupació, que és conèixer la relació de llocs de treball i estructura de les oficines. Un tema que va sortint i que creiem que amb aquesta informació, un cop la sapiguem, ajudarà bastant a valorar la situació actual del SOC. Totes dues esmenes estan acceptades i, per tant, incorporades al text final.

Respecte al Partit Popular, agrair la seva proposta sobre els programes de foment de l'ocupació i foment empresarial i la seva valoració sobre l'execució de l'any anterior. Creiem que incorporant aquesta esmena sumem, a aquesta moció, una part de qualitat i toquem un tema que potser no es tocava prou. No hem pogut acceptar, això sí, les esmenes que feien referència als àmbits dels plans d'igualtat, perquè considerem que quan parlem d'igualtat salarial comparem entre gèneres i no entre capacitats, formacions o mèrits propis. Comparem, a igual condició, igual retribució. Per nosaltres la desigualtat salarial no té a veure amb diferents capacitats o diferents formacions dels homes o de les dones, sinó, simplement, com una injustícia història que pateixen dones pel sol fet de ser-ho.

Pel que fa al pacte pel treball, que s'hi ha referit, també, el diputat del Partit Popular. No és un pacte tancat, ni molt menys, ni busca ser-ho, el que busquem és incentivar aquest debat, deixar-lo obert, que es puguin incorporar diferents visions i, com bé abans ha dit la companya de la CUP, doncs, que cadascú porti el seu model a aquest pacte, no?

Pel que fa a les esmenes de la CUP, precisament. Les hem pogut debatre i incorporar en la seva majoria, detallant i concretant alguns aspectes de la moció, i també obrint el debat sobre el pacte pel treball, que, tal com hi figura ara, necessàriament hauria d'afavorir la creació de llocs de treball de qualitat i amb salaris dignes. No hem pogut arribar a un acord sobre el paper del sector privat i la intermediació en aquest tema, i em sap greu, ho vam estar parlant diverses vegades, però estic segur que la filosofia que hi ha darrere de tenir un servei públic d'ocupació potent és compartida.

Per últim, i també perquè ha sigut la de més...

La presidenta

Senyor Gibert, se li ha exhaurit el temps.

Pol Gibert Horcas

Deixi'm deu segons, presidenta. (*Veus de fons.*) A darrera hora –perquè és un tema de darrera hora, precisament– hem pogut incorporar les esmenes de Junts pel Sí, que hem treballat fins fa breus minuts i, per tant, estem contents que aquest text sigui compartit per molta, molta part de la cambra. Esperem, també, seguir compartint aquest esforç en els propers dies i mesos en el desenvolupament d'aquesta. Així que gràcies a tothom.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Cridem a votació.

Senyora Vehí, per què em demana la paraula?

Mireia Vehí i Cantenys

Per demanar el vot del punt 8 per separat, senyora presidenta.

Gràcies.

La presidenta

D'acord.

(Pausa llarga.)

S'ha demanat la votació separada del punt 8. Per tant, començarem votant aquest punt número 8, i després votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha quedat aprovat per 121 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Ara, a continuació, votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha quedat aprovada per 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Alguns aplaudiments.)

**Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre Transports
Metropolitans de Barcelona**

302-00016/11

El quinzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre Transports Metropolitans a Barcelona, presentada pel Grup Parlamentari la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Albert Botran.

(Pausa.)

Els demano silenci, si us plau.

Albert Botran i Pahissa

Bé; bon dia. Avui portem a votar una moció sobre les reivindicacions dels treballadors i les treballadores de Transports Metropolitans de Barcelona. Pensem que atesa l'envergadura de l'empresa, que és un sector estratègic, i tractant-se d'una empresa pública, la Generalitat ha de tenir un posicionament i el Parlament ha de poder debatre al respecte. I li hem volgut donar un enfocament múltiple. D'una banda, reivindicar transparència, com un element indispensable per avançar en una resolució satisfactòria del conflicte laboral. No pot ser que a aquestes alçades, plantejant com plantegen els treballadors una reivindicació salarial i esgrimint en la seva contra, com s'ha esgripit, qüestions pressupostàries, no pot ser, dèiem, que aquests pressupostos no siguin públics. Transparència, doncs, que l'esmena de Catalunya Sí que es Pot ha lligat encertadament al marc legal, fent esment de la Llei de transparència i bon govern, aprovada en aquest mateix Parlament el juliol del 2014.

Reivindicar, també, transparència pel que fa als sous dels càrrecs directius, simplement des del paper de mediador que fa la Generalitat. Però tampoc pot ser que amb qui t'estiguis reunint per negociar amagui la informació de la contrapart, és a dir, amagui els salaris dels directius. Unes dades calculades sense tenir aquesta informació a l'abast, però calculades amb informació espigolada a través del sindicat CGT, assenyalen, per exemple, que en els darrers cinc anys, si bé el sou dels treballadors havia baixat lleugerament, el dels directius hauria pujat al voltant d'una mitjana d'11.000 euros; és clar que això haurien de ser, doncs, per poder parlar amb dades fefaents, dades públiques. Dades que també haurien d'incloure el nombre de directius, els noms i les funcions. L'opacitat de l'empresa ens fa pensar que ens trobem davant d'un d'aquests retirs daurats d'excàrrecs polítics.

Ja vam donar l'exemple, en la interpellació, de Dídac Pestaña, exalcalde, en aquest cas socialista, de Gavà, que cobrava, quan estava al càrrec, 80.000 euros l'any de la companyia de bus, 81.000 euros l'any de la companyia de metro i, per tant, 160.000 euros, un sou que no està gens malament. S'ha de dir que, amb el nou ajuntament, TMB sí que va fer públic el nomenament de qui substituïa Dídac Pestaña com a conseller delegat, i que el seu sou, en aquest cas, era de gairebé 106.000 euros. I seguint aquesta línia, cal també anar una mica més enllà de la transparència, com fa el punt quart de la moció, i demanar als responsables directius de TMB, com també d'altres empreses pú-

bliques, que racionalitzin aquesta estructura directiva perquè no sigui TMB aquest retir daurat del qual parlàvem.

I finalment, calia legitimar les reivindicacions dels treballadors que havien estat qüestionades. Se'ns ha fet notar, per part dels grups esmenants, que la mediació de la Generalitat no hi podia prendre part; bé, doncs deixem-ho en arribar un acord de conveni. Això sí, la idea d'un conveni és que tothom que treballa a l'empresa hi estigui dins i que no hi hagi gent per fora del conveni per dalt, com són molts dels càrrecs directius, ni per baix, com són els treballadors més precaris de l'empresa. Reivindicació que, per cert, va confirmar el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en sentència del 16 d'octubre passat, això de tenir tots els treballadors dintre de conveni.

Avui s'ha d'assolir una fita en les legítimes reivindicacions dels treballadors de TMB; hem estat reivindicant aquesta transparència de fa molt de temps i per tots els canals possibles. Ho han fet els treballadors, ho hem fet com a CUP en l'Ajuntament de Barcelona i en aquest mateix Parlament, per exemple, amb preguntes al conseller –com el juny del 2014, al conseller Santi Vila– la resposta de les quals, doncs, no podem dir que ens satisfés. Ens va donar el nombre de directius però, pel que fa als sous, va fer una mitjana. Avui, doncs, esperem que es pugui aprovar en el Ple del Parlament, cosa que ens sembla un missatge positiu per a la transparència en les empreses públiques i per a la millora de les condicions dels treballadors i les treballadores.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula la senyora Noemí de la Calle, de Ciutadans.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *consellera*, esta moción de la CUP reclama, entre otras, dos cuestiones desde las que, desde Ciudadanos, también hemos puesto especial hincapié político: la transparencia y la racionalización de la Administración. Sobre estas cuestiones Ciudadanos y la CUP, sin duda, podemos ponernos de acuerdo.

La transparencia no es solo un derecho de los ciudadanos de acceder a la información de unas administraciones que al fin y al cabo les pertenecen, también es un mecanismo fundamental para combatir la arbitrariedad en la gestión de los recursos públicos. Es indudable que la opacidad en los presupuestos de TMB, y en particular de los sueldos de sus cargos directivos, generan sospechas y suspicacias, sobre todo entre los propios trabajadores de la TMB, después de que la alcaldesa de Barcelona, para ponerles en contra la opinión pública, revelase interesadamente datos de sus sueldos y no los de los cargos directivos. En definitiva, si no hay nada que ocultar, no se explica la opacidad. Transparencia en la gestión de la Administración y en las empresas públicas significa que el ciudadano tenga pleno conocimiento de la misma, y por lo tanto facilitar este conocimiento es una figura imprescindible en la toma de decisiones. Avanzar en la transparencia es mejorar la democracia.

Respecto a la racionalización de la Administración, desde Ciudadanos también hemos insistido mucho. Entendemos que es uno de los aspectos básicos de la profunda reforma que necesita España en general y Cataluña en particular. Supongo que ya nos habrán oído hablar de lo de reventar la burbuja política, o quitar grasa, como duplicidades y cargos públicos, para añadir músculo como trabajadores que prestan los servicios, profesores, médicos, por poner un ejemplo. En este sentido, no podemos estar más de acuerdo en lo de la racionalización de la cúpula directiva y su consecuente reducción de cargos directivos. Hay que evitar que respondan a las tentaciones de los partidos políticos de colocar a sus miembros y, en cualquier caso, han de responder a las necesidades técnicas y profesionales de la gestión.

Normalmente somos reacios a las mociones que únicamente incluyen cuestiones que competen a otras administraciones y que no tienen una implicación directa con el ejercicio de las competencias de esta Administración. En este sentido, hemos presentado una enmienda para trasladar al área metropolitana la implementación de las medidas aprobadas, ya que creemos que esta moción no deja de ser un conflicto laboral que nos ha traído la CUP a este Parlamento en forma de moción y que el lugar adecuado para defender estas justas reivindicaciones es en la Administración correspondiente.

Además, esta moción en cuestión resulta particularmente curiosa porque insta a una administración de ámbito territorial inferior. No me quiero ni imaginar lo que llegaría a decir la CUP si algún grupo parlamentario del Congreso de los Diputados osase instar a la Generalitat sobre cualquier cuestión de nuestra competencia. Lo que pasa es que no se han podido reprimir en su guerra fría con la fuerza política que representa Ada Colau por el espacio de la supuesta izquierda verdadera. No han podido desaprovechar la ocasión, y les comprendo porque a nosotros también nos chocó que alguien que se ha forjado su carrera política a través de su aura como activista a las primeras de cambio, por intereses políticos, cuestionase el derecho a huelga. Evidentemente, no solo es compatible la huelga con la negociación, sino que precisamente las huelgas se convocan para eso, para presionar en la negociación. Por eso también deseamos que se pueda firmar un convenio lo más justo posible.

Resumiendo: Ciudadanos va a apoyar esta moción como hemos apoyado siempre a los trabajadores en sus reivindicaciones cuando han sido coherentes y justas, y porque recoge varios de los principios tan necesarios en nuestra ansiada regeneración democrática.

Gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Gerard Gómez del Moral, de Junts pel Sí.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, com han comentat, de fet, alguns companys que m'han precedit aquesta moció té dues potes, dues vessants: una d'estrictament laboral, d'ocupació i de negociació, de mediació del conflicte, que després m'hi referiré, i una altra que és la de transparència i que és la de la demanda, al final, de complir una llei que aquest Parlament va aprovar l'any 2014. De fet, n'hem parlat –i, de fet, penso que més endavant també en parlarem, no?, al llarg del dia d'avui–, d'una conselleria que és la d'Exteriors, que sovint n'hem parlat molt del fet d'Exteriors i que si el típlex i alguns numerets, doncs, que hem vist en aquest faristol.

Però justament és la primera vegada també que el Govern de la Generalitat de Catalunya té una conselleria en la qual el seu nom té una àrea específica, que és la de transparència, i, per tant, una aposta decidida no només per avançar cap al país que som –i, per tant, refermar-nos en el que volem ser i a explicar al món el que volem ser–, sinó també en la necessitat de, en aquest procés de fer un nou país, en aquesta necessitat de fer un país diferent, fer-lo també net, just i transparent, que és un dels objectius que aquest Govern s'ha marcat.

Per tant, nosaltres, com no pot ser d'una altra manera, també, instem a complir amb la Llei de transparència –a complir amb la Llei de transparència– que va aprovar aquest Parlament, i absolutament a tothom, no?, al Govern, a les administracions, a les empreses públiques, a tothom, no?, a totes les empreses públiques, que és el que es correspon. I per això nosaltres en la defensa de la Llei de transparència i de les mesures que a partir d'aquesta s'han d'aplicar, doncs, òbviament, no podem fer altra cosa que estar-hi d'acord.

Així com també ha comentat la companya, no?, de Ciutadans, just ara –que també era una de les coses que nosaltres posàvem sobre la taula–, que és veritat que en el cas concret d'aquesta moció i de l'empresa concreta a què es refereix no és competència del Govern de la Generalitat ni és competència d'aquest Parlament; i, per tant, encertada, no?, la visió de demanar o d'instar l'àrea metropolitana, que al final és qui, és l'ens competent de TMB a la qual, doncs, pot incidir directament en la seva gestió, no?, i, per tant, la feina de la Generalitat, més enllà de vetllar per al compliment, doncs, de la Llei de transparència a totes les administracions i a totes les empreses públiques.

Dit això, la segona pota, que és l'àmbit de treball o l'àmbit d'intentar resoldre aquesta conflictivitat laboral que hi ha hagut, com és ben sabut, perquè també n'hem parlat al Parlament, la conselleria ha fet uns esforços molt importants de mediació, d'intentar arribar a un acord entre totes les parts afectades, amb llargues jornades, gairebé maratoniares en cap de setmana, no?, per intentar assolir un acord. I això és el que hem de fer: emplaçar totes les parts que s'asseguin, que trobin aquest espai de diàleg, de concertació

que el Govern, doncs, està fent a partir de la mediació; per tant, demanar el diàleg i demanar, doncs, la negociació per les dues parts, des de sempre l'òptica de la bona fe negociadora, que és un dels principis que entenem i que sempre hi ha d'haver, i, que, per tant, culmini com volem, com el Govern vol, com tots els afectats esperem que també ho vulguin, doncs, amb un acord satisfactori, no?, que permeti, com s'apunta també en aquesta moció, doncs, resoldre el conflicte i, per tant, trobar punts d'acord que ens permetin arribar a un nou conveni.

Per tant, des de la nostra òptica, no?, i amb les esmenes tant les que vam presentar, que hem estat, doncs, transaccionant, i les que s'han acabat afegint, amb una mica les opinions o visions que havíem tingut des de tots els grups, nosaltres estem d'acord en com ha quedat finalment –finalment– aquesta moció justament per insistir i remarcar això: cal trobar una solució en el conflicte laboral que hi ha i, per tant, cal seguir en la visió de la negociació de la mediació i d'arribar i d'agafar les dues parts perquè es posin –perquè es posin– d'acord i puguem resoldre aquest conflicte; i sempre tenint en compte les reivindicacions que ha fet aquest Parlament i l'aposta que s'ha fet en els últims anys i que, sobretot, es vol fer en el marc concret en el qual estem de l'aposta per la transparència, per al bon Govern i per construir, al final, un país millor, que és per al que en bona part estem aquí, és per al que en bona part estem fent aquest procés nacional i que és el que, segur, ens ha de permetre, també, fer entendre a molta ciutadania que el que estem fent val la pena i és el que ens farà sumar gent.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Joan Coscubiela, de Catalunya Sí que es Pot.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, si volen que els sigui franc, no sé què estem fent exactament avui. Ho intento explicar.

La veritat és que quan vam veure la interpellació del grup de la CUP, interpellant el Govern català amb relació a conflictes i problemàtiques de transparència certes, reals, que corresponen a altres administracions –l'Entitat Metropolitana del Transport o l'Ajuntament de Barcelona– no vam entendre res. De cop i volta quan vam veure la cara del conseller Rull, feliç, vam pensar: «Ja està, ja tenim l'explicació.» El conseller Rull diu: «Així me les posessin totes, les interpellacions.» I vaig pensar que formava part de la necessitat del moment excepcional que viu aquest Parlament: «No creïs problemes al Govern de la Generalitat, i la millor manera és interpellar-los sobre coses que afectin altres administracions.» Però no vaig voler quedar-me amb aquesta qüestió i vaig pensar: «No prejudicis, espera't a veure què passa amb el tema de la moció.» I, aleshores, la veritat és que quan vaig veure la moció –quatre punts– insistint, demanant responsabilitats a una empresa –que, a més a més, si algú té responsabilitat com a empresa pública és l'Entitat Metropolitana del Transport i l'Ajuntament de Barcelona–, vaig pensar: «Això és que s'ha volgut posar la solidaritat amb una empresa important, amb un conflicte just, i s'ha volgut posar l'èmfasi amb el tema de transparència, i com que no s'han trobat exemples que siguin responsabilitats del Govern de la Generalitat, s'ha hagut de trobar un que és responsabilitat de l'Ajuntament de Barcelona.» Però clar, no em quadrava, perquè just en aquest moment tenim un conflicte important amb Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, pràcticament amb els mateixos elements: un conflicte de conveni i amb problemes de transparència greu. I vaig decidir: «Bé, no especulis més. Què fem?»

I teníem tres hipòtesis. Una, dir-li a la Mesa: «Mesa, com heu acceptat aquesta moció? No us adoneu que aquesta moció no cap dins del Reglament?» El normal és que la Mesa l'hagués rebutjat. Però vaig pensar: «No, no ho facis perquè serà vist com un acte de bel·ligerància amb la CUP.» I, evidentment, no és aquest el nostre objectiu.

L'altre la possibilitat era: «Bé, les votem tal com estan.» Tampoc, no sigui que el Tribunal Constitucional..., el PP se'n vagi al Tribunal Constitucional per usurpació de la competència per part del Parlament de Catalunya i ens tingui *liada* una altra qüestió.

Llavors, l'única possibilitat que hi havia era intentar trobar alguna manera amb la que salvéssim el paper d'aquest Parlament de Catalunya. I vaig mirar què és el que pot fer aquest Parlament de Catalunya en matèria de transparència, de límit de sous dels

excàrrecs, de racionalitat de l'Administració pública. I la veritat és que no vaig haver de buscar ni remenar molt, perquè n'està ple; per exemple, en incompliment del Govern anterior a l'actual, d'una disposició addicional prevista en una llei del 2014 que obliga a establir un topall dels alts càrrecs de la Generalitat. I això no es fa. Doncs, ja està, li facilitarem aquesta esmena als companys de la CUP perquè la incorporin.

Segona qüestió, el tema vinculat a l'element dels topalls i les limitacions. Home, si aquest és un problema general del conjunt de les administracions i del conjunt de les empreses públiques, situem aquesta qüestió. I, a més, identifiquem a Ferrocarrils de la Generalitat perquè es dona la circumstància, també, que és una empresa semblant a TMB i que té les mateixes problemàtiques, amb una diferencia, i és que en el cas de Ferrocarrils de la Generalitat fa públic el sou del president, però no el de les altres estructures directives, és a dir, exactament el mateix cas.

Bé, i els estic explicant l'itinerari mental que hem hagut de seguir com a grup per arribar fins aquí, i d'aquí vénen les nostres esmenes, que han intentat millorar –i, si se'm permet, salvar– aquesta peculiar interpellació i la subsegüent moció que se'ns ha plantejat.

Per això, totes i cada una de les coses anaven orientades a situar allò que sí pot fer el Parlament de Catalunya, que és responsabilitat del Parlament de Catalunya, que és instar el Govern català amb allò que és la seva responsabilitat.

Afortunadament, els companys de la CUP, i especialment el company Albert, al qual li agraïxo la flexibilitat negociadora, han acceptat la gran part de les nostres esmenes, i, per tant, jo crec que podrem votar avui una cosa que..., vaja, que salva els papers de tothom.

Desconec la raó per la qual, just aquella empresa que és responsabilitat del Govern de la Generalitat, que és Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, no surt en el plantejament que ens ha fet la CUP. Torno a la idea inicial: potser es tractarà de no molestar el conseller Rull, que prou feina té amb altres coses més importants des del punt de vista..., però, que consti que continua sent el mateix conflicte amb la mateixa problemàtica i amb un tema que és responsabilitat d'aquest Parlament, i, per tant, teníem una forta capacitat d'incidir sobre aquesta qüestió.

Amb honor a la veritat, a les transaccions sempre un es deixa coses, i la veritat és que sembla una mica fluixa aquesta cosa de demanar fer gestions amb les empreses perquè es portin bé; però, bé, quan un transacciona no li queda més remei que acceptar el plantejament, també, de les altres parts. I això és el que hem fet.

En definitiva, està bé, el que bé acaba, i crec, sincerament, que el que avui es sotmet a votació, doncs, és una cosa que espero que el PP no ens porti al Tribunal Constitucional i no hàgim de desobeir.

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

La presidenta

Si us plau, silenci. A continuació, té la paraula el senyor Alberto Villagrasa, del Grup Parlamentari Popular.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidenta. Supongo que la indignación del señor Coscubiela viene porque tiene que hacer guardia pretoriana de la señora Colau en este Parlament.

Esta moción viene cuadrada, evidentemente, pues porque hay una negociación del convenio colectivo en TMB, y también por la huelga que se dio con motivo del Mobile World Congress, y que hay que recordar; una huelga, que, evidentemente, todo el mundo tiene derecho a la huelga, pero también hay que ser consecuente: cuándo se hace, por qué se hace y dónde se hace.

No estamos hablando de una empresa privada, sino de una empresa pública, la cual tiene que dar servicio a los ciudadanos. Y aquí hubo dos perjudicados, en esa huelga: uno, la imagen de la ciudad de Barcelona, y el otro el usuario, porque, al final, el participante del Mobile World Congress, seguramente, como alternativa cogió los taxis, pero el gran perjudicado, pues, fueron los jubilados, los trabajadores, los estudiantes, que cada día cogen el metro o el autobús.

Y, evidentemente, respetando ese derecho a la huelga, yo creo que, evidentemente, coincido con la señora Colau –coincido con la señora Colau– que esa huelga fue desproporcionada.

Pero ha habido varias huelgas de este tipo en el historial, y durante ese historial y esas huelgas se han dicho cosas muy curiosas. Una de ellas..., en una de esas huelgas, alguien dijo: «TMB es una empresa opaca, que en lugar de reducir sueldos a los directivos, sube las tarifas a los usuarios.» Fin de la cita. Ada Colau, en su etapa de activista okupa. Cómo han cambiado las cosas; con lo fácil que es estar detrás de la pancarta defendiendo a esos okupas. Eso es muy fácil, pero es verdad que cuando se gobierna se tiene que actuar con responsabilidad, se ha de actuar con responsabilidad; responsabilidad con lo que se dice, con lo que se hace y con lo que se gestiona. Y a la señora Colau le va como anillo al dedo una cita de un político francés del siglo XVIII, Riquetti de Mirabeau, que decía: «Los jacobinos, cuando llegan a ministros, se olvidan de que son jacobinos.» Y no solo eso. Además, ahora, en TMB, la presidenta también es una persona de Barcelona en Comú, y que actúa igual que cuando estaba presidiendo una persona del PSC o de Convergència i Unió, exactamente igual; actúan igual que la casta que antes gobernaba TMB.

Sobre la moción de la CUP, votaremos a favor, porque prácticamente todos los puntos que ustedes citan en esta moción, el Grupo Popular los ha ido reclamando durante muchos años en el Área Metropolitana de Barcelona; evidentemente que los presupuestos han de ser públicos. De alguna manera ya lo son, porque el Área Metropolitana, cuando presenta sus presupuestos consolidados, ya los enseña, ya los presenta, pero, evidentemente, si se tiene que hacer más público por otras vías, evidentemente, ningún problema.

Los sueldos de los directivos han de ser públicos, porque es una empresa pública, evidentemente, y el sueldo sale de dinero público y de los ciudadanos.

Y también, pues, racionalizar la estructura directiva de TMB; totalmente de acuerdo, porque, como antes le decía, son reclamaciones que llevamos haciendo desde hace muchos años en el Área Metropolitana.

Sí le agradezco que hayan suavizado el punto que hacía referencia a la mesa de negociación, porque negociar no es imponer el todo por parte de una de las partes. Y, segundo, que si asumimos todas las demandas de los trabajadores, al final, el gran perjudicado sería el usuario del transporte público, porque habría que subir el precio final del tique. Evidentemente, yo le agradezco que haya suavizado esta parte, le votaremos a favor, y, como les decían desde aquí, como todos estos grupos estamos representados en el Área Metropolitana, espero también que ahí, en ese foro, todos sigamos reclamando lo mismo.

Gracias.

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Miri que hi ha qüestions per debatre, al voltant del transport públic. Podríem parlar de la T-Mobilitat; hauríem pogut parlar de com el Govern aplica o com pensa aplicar la Llei de finançament del transport públic que vam aprovar l'anterior legislatura i que no té un full de ruta clar per aplicar-se, i hem estat parlant..., o es va fer una interpellació al voltant d'una qüestió que, ja s'ha dit des d'aquest faristol, el Parlament de Catalunya no hi té competència directa, eh?; no és la nostra missió acabar de fiscalitzar els ens locals del país.

És per això que no hi hem fet esmenes. Ja li anuncio, ja li he anunciat al diputat Bostran que nosaltres hi votarem a favor, d'aquesta esmena. Però estem parlant d'una empresa que és una empresa de base local, no?, de base metropolitana, que té els seus òrgans de control, que no són precisament el Parlament de Catalunya, que és el plenari de l'Àrea Metropolitana.

Ara, és veritat que Transports Metropolitans de Barcelona no és una empresa qualsevol, no és una empresa pública qualsevol, malgrat que sigui una empresa de base local, no?, justament perquè una de les parts que gestiona, que és el metro, és una de les peces fonamentals de la mobilitat de milers i milers de ciutadanes i ciutadans de Bar-

celona ciutat, i també d'una part de l'entorn de ciutats metropolitanes, i també que mol·tíssims ciutadans fan servir aquest mode de transport per desplaçar-se a la capital del país, perquè hi vénen a treballar o perquè hi vénen a fer o hi fem altre tipus d'activitats.

I, per tant, a partir d'aquesta realitat, també és cert que un conflicte laboral, que és un conflicte que no està tancat, que és un conflicte latent, acaba tenint una afectació severa sobre la mobilitat obligada d'aquest entorn; una afectació que no és sobre tal o qual esdeveniment, eh?, no és una afectació sobre el Mobile, que és quan va tenir una explosió, aquest conflicte laboral, una explosió mediàtica, sinó que, quan hi ha un conflicte laboral amb empreses d'aquesta importància, el que afecta és el conjunt de la mobilitat obligada de tots nosaltres, dels que fem servir el transport públic, dels que fan servir el transport privat i que veuen com..., o que es veuen obligats a utilitzar aquells dies el seu vehicle privat, amb una congestió, evidentment, de les vies que tenen entrada o sortida a la capital de Catalunya.

Per tant, sí que és bo aprofitar aquesta tribuna per fer una apel·lació a aquells que han de negociar, a aquells que han de parlar, que és l'Administració metropolitana, l'Ajuntament de Barcelona, els sindicats, per tal que la negociació sigui sostinguda, que sigui intensa, per arribar a un acord de conveni col·lectiu que solucioni aquest conflicte i desactivi mobilitzacions que es puguin produir en el futur, perquè no estem afectant, ho torno a repetir, un esdeveniment o un altre; estem afectant el conjunt de la mobilitat que ens afecta a tots nosaltres com a ciutadans.

Cal reclamar, hi estic d'acord, transparència. Aquest Parlament va aprovar una llei que obliga a tothom, també l'Administració local, i cal conèixer quin és el marc salarial de tothom: dels treballadors i dels càrrecs directius, eh? I el que sí que és lleig és que, en el mig d'una negociació col·lectiva, algú perdi els nervis i faci públics els salaris, no de tothom, sinó d'una part, en aquest cas dels treballadors.

I deixi'm dir per acabar, perquè aquest també va ser un tema que va sortir i a mi em va sorprendre, que tothom té dret a tenir un treball digne i a tenir un salari digne. No es pot afirmar, com es va afirmar en aquest conflicte que es va produir, que és que els treballadors de Transports Metropolitans de Barcelona, comparat amb la resta de treballadors, tenien un salari superior. Tothom té dret a tenir un salari, a intentar millorar-lo, perquè, a més a més, té conseqüències sobre l'economia del país, perquè aquells que tenen un salari millor tenen millors condicions, també, de consum.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Albert Botran.

Albert Botran i Pahissa

Bé; gràcies. Nosaltres, doncs, celebrem haver pogut incorporar esmenes i que d'aquesta manera s'aprovi per unanimitat, aparentment, aquesta moció, perquè ho fem amb el següent ànim, i també, doncs, per esvair dubtes, com s'han plantejat. Això no és una qüestió de guerres fredes; si això arriba fins aquí és perquè ha calgut portar fins aquí una reivindicació que en altres llocs es desatenia, en altres instàncies i en altres institucions, i portar fins al Parlament aquesta reivindicació de transparència, que, evidentment, no tenim cap problema, sinó al contrari, de fer arribar a altres empreses públiques, començant per, evidentment, en les que té participació majoritària la Generalitat.

A Ciutadans, dir-los que no ho han entès. Ja m'ho van dir ahir entre passadissos, que això era per la nostra guerra, alguna certa guerra que pot haver-hi. No hi ha cap guerra en particular. Sí que en va intentar fer guerra la resta de l'oposició a l'Ajuntament de Barcelona, precisament, a principis d'aquesta setmana, i no ens hi van voler sumar, perquè enteníem que allò era partidisme i que no obeïa a un model concret. Nosaltres tenim el nostre model de ciutat, en aquell cas. I la reivindicació que ens porta ara no és per cap guerra freda en concret. Sí que sembla que tinguem una guerra freda amb Catalunya. Sí que es Pot, perquè una moció que hauria d'anar..., ens hauria d'unificar, perquè havíem incorporat les seves esmenes, l'han volgut girar contra nostre.

Si no hem acceptat altres esmenes és perquè pensem que no procedeix entrar per la porta de darrere més continguts en una moció, perquè els altres grups tampoc n'han pogut debatre; però no tenim, en absolut, cap problema a posicionar-nos contra la privatit-

zació de la T-Mobilitat i de fer-ho en les ocasions, doncs, en què puguem fer-ho a través d'interpellacions i mocions. Igualment en el cas de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. Era un tema, doncs, això, de no entrar per la porta del darrere més continguts quan al text inicial no fèiem referència a això.

Entenc que cou el conflicte de Transports Metropolitans de Barcelona, perquè, diguem-ne, Comissions Obreres ha quedat desbordada amb les reivindicacions dels treballadors del metro i dels busos, però no facin, per això, girar la moció contra nostre; digui'ns..., si ho compartim i hem incorporat les seves esmenes, és per alguna raó, perquè creiem que tenim un punt de vista comú a favor de la transparència i a favor dels drets dels treballadors.

Sobre la resta d'esmenes, en particular les de Junts pel Sí i les del Partit Popular, no les hem incorporat perquè pensàvem que desnaturalitzaven la moció de tal manera que li feien perdre tota la força política que pot tenir.

Celebrem, doncs, que es pugui aprovar avui aquesta moció i que, per tant, la reivindicació que s'ha fet en diverses instàncies i a través de diversos col·lectius es dugui a terme d'una vegada, i els sous i els pressupostos de TMB siguin públics, siguin transparents, i es racionalitzi la cúpula directiva, com han fet altres ciutats dels Països Catalans, com esmentàvem en el cas de València.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Senyor Coscubiela, per què em demana la paraula? *(Pausa.)* Trenta segons. I procure respectar-los, que sempre es passa.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, presidenta. Bé, no, és només per aclarir als companys de la CUP... Guerra freda? De cap tipus, perquè hem votat això i crec que, en aquesta cambra, la gent, els grups que votem més coses conjuntes som vosaltres i nosaltres. Senzillament he posat de manifest alguna cosa que ens semblava una contradicció i ho he intentat fer de la manera més elegant possible. Jo sóc jo, les meves circumstàncies i les meves contradiccions; espero que vosaltres també.

Gràcies.

La presidenta

Estem cridant a votació. Si acaba d'entrar...

(Pausa llarga.)

Com que no hi han hagut, com que no hi ha, ningú no ha demanat votacions separades, votarem tota la moció.

Comença la votació.

(Alguns aplaudiments.)

Ha quedat aprovada per 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

302-00014/11

El setzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Per exposar-la, té la paraula el senyor David Pérez.

(Pausa.)

David Pérez Ibáñez

Sí; moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, senyores i senyors diputats, l'altre dia en la interpellació a la consellera vam plantejar sobre la taula quatre punts, eh?, que eren: el contracte programa, la necessitat de tirar endavant el contracte programa; la necessitat de fer els nomenaments d'una manera diferent de com s'estaven fent; el tema que l'elecció de càrrecs a la corporació catalana continguéss els criteris de dos terços per a la seva elecció, i, com a últim punt, el tema de la pluralitat, de la neces-

sària pluralitat a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. I, de fet, aquests són els quatre punts que plantegem en la moció. D'entrada, deixi'm dir que voldria agrair la predisposició que han demostrat tots els representants dels grups parlamentaris a l'hora de fer esmenes i de tenir l'habilitat d'arribar també a transacció d'aquestes esmenes.

En primer lloc, dir-los ja directament que agraïm al senyor Cuminal les seves esmenes, i en aquest sentit pràcticament aprovarem totes les esmenes, excepte la que és relativa al punt cinquè, i crec que d'alguna manera faciliten que tothom les pugui aprovar. També l'esmena que ha fet Catalunya Sí que es Pot, la Marta Ribas, que finalment es fa una transacció amb Junts pel Sí. I l'esmena que ha presentat el Partit Popular..., aprovarem l'esmena número 1, d'addició, i la segona esmena, ja ho hem comentat també amb els companys, que no l'acceptarien. I, per últim, l'esmena de Ciutadans, el David, jo crec que és una esmena bona, interessant, però també, en funció que mirem que tothom pugui votar totes les esmenes, pensem sincerament que, quan ell parla de la necessitat de racionalització de la despesa, nosaltres parlem d'estabilitat financera; són conceptes que podrien ser bastant semblants. Però, en qualsevol cas, sí que li agraeixo, com a tots els representants, la seva voluntat també de tirar endavant aquesta moció.

I és en aquest sentit que penso que és una oportunitat, sincerament, perduda, perquè tots els grups parlamentaris podríem estar d'acord en cinc punts, però no hi ha hagut manera de desbloquejar finalment el punt cinquè, el que fa referència al tema de la pluralitat *també* a les tertúlies. No passa res. Parlem de pluralitat *també* a les tertúlies, eh? Jo crec que és una oportunitat perquè tots els grups parlamentaris d'aquest Parlament poguéssim aprovar una moció sencera sobre un tema tan important, tant de país, com és la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Sobre el tema del contracte programa, ho van dir a la interpellació: el senyor Francesc Homs deia fa un any que «la setmana que ve aprovarem el nou contracte programa», fa un any de tot això; encara no ho tenim. Esperem que amb l'aprovació del nou pressupost això ja sigui una realitat, i esperem que també es faci amb els criteris que planteja la moció. S'han de cercar recursos, és cert, hem de trobar aquests recursos, i jo els proposaria que féssim entre tots o que fessin l'esforç que va fer el Govern del tripartit quan nosaltres vam haver de trobar recursos perquè la corporació catalana tingués l'estabilitat financera que ara necessita.

Escolti'm, nosaltres parlem de pluralitat també a les tertúlies, i directament parlem de pluralitat de continguts i parlem de diversitat de veus. I quan parlem de diversitat de veus –i ho hem parlat també amb l'Albert de la CUP– nosaltres estem parlant de veu de dona, estem parlant de veu de jove, estem parlant de veu del diferent, estem parlant també de veu del refugiat, estem parlant de veu alternativa, estem parlant de veu diferent d'una altra part del territori que no sigui Barcelona. Estem parlant d'això, quan parlem de pluralitat de veus. No ho hem de mirar sempre tot en termes de procés, eh? Estem parlant d'això, perquè d'altres països, quan parlen de pluralitat de veus, parlen d'això. I nosaltres pensem que, si es vol que la corporació catalana sigui cada vegada més plural, és imprescindible que tinguem aquesta pluralitat de veus. I és una llàstima –és una llàstima– que en aquest tema no ens hàgim pogut posar d'acord. I no ens hem posat d'acord, hi insisteixo, perquè alguns veuen sempre aquest tema en el tema d'unionistes, independent... No és això –no és això–, la pluralitat és una cosa molt més rica. I no estem parlant tampoc del criteri quantitatiu dels microsegons, que en cada programa informatiu surt un partit o un altre partit; no estem parlant d'això, volem superar aquest criteri. Estem parlant de criteris qualitatius, quan parlem de pluralitat.

Hi insisteixo, és una llàstima, és una oportunitat perduda, però en qualsevol cas em quedo amb el bo; el bo, que és que la majoria de grups parlamentaris..., no, la pràctica totalitat de grups parlamentaris ens hem posat d'acord en quatre dels cinc punts d'aquesta moció, i jo crec que això és el que ens estan demanant els professionals de la informació, és el que ens està demanant, d'alguna manera, també la ciutadania.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació té la paraula la senyora Marta Ribas, de Catalunya Sí que es Pot.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades. Evidentment, des de Catalunya Sí que es Pot farem suport a aquesta moció. Estem d'acord en els quatre elements principals que es plantegen a la moció: tant la necessitat del contracte programa, amb els mitjans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals –Generalitat, mitjans públics–, com la necessitat de la reforma de les lleis de la corporació i del CAC, com el necessari compliment de la Llei d'igualtat, aprovada al juliol passat, quant als nous càrrecs directius de la corporació, i també respecte de com millorar les feines de control que fa el CAC respecte al control del pluralisme als nostres mitjans de comunicació. Vaig a pams.

Amb el contracte programa. Evidentment, cal; ja fa molt temps que ho estem dient, fa uns quants anys, que cal aquest contracte programa. I, evidentment, cal si l'hem de tenir per garantir el manteniment de la qualitat i el compliment dels principis que des d'aquest Parlament hem fixat per als mitjans de comunicació públics, però que a més ho puguin fer i, per tant, hi hagi acompanyament de pressupost, hi hagi dotació pressupostària per a aquest contracte programa per uns quants anys. I, per tant, entenem l'esmena de Junts pel Sí en aquest sentit, i tot i que, doncs, s'hagi modificat aquest punt hi farem suport.

Volem aprofitar, no?, que posem aquest punt a debat per recordar que la no-existència del contracte programa ha tingut unes conseqüències aquests darrers anys, i, per tant, esperem que avui no només s'aprovi aquest punt, sinó que es faci ràpidament, aquest contracte programa, per evitar que continuïn aquests efectes perniciosos. Hi ha hagut efectes com, per exemple, que en el mandat passat el Govern reduís un 20 per cent la subvenció pública a la Corporació de Mitjans Audiovisuals, tocant l'os, tocant d'arrel la possibilitat de la qualitat dels continguts, de la capacitat de producció pròpia, i tocant també la producció externa, que també ha de promoure la corporació; per tant, incomplint els objectius que des d'aquest Parlament havíem posat als mitjans de comunicació públics, a partir d'una reducció pressupostària. Això és possible perquè no hi ha un contracte programa, entre d'altres. Esperem que ara sí que es faci ràpidament i, per tant, eliminem aquests riscos de cara al futur.

Respecte a la reforma de les lleis, home, ja es va intentar la legislatura passada, es va intentar amb una proposta de llei d'Iniciativa i Esquerra Unida i una proposta de llei del Govern, que es van tramitar conjuntament però que van quedar en aquell calaix dels oblidats, en què va quedar també la Llei de governs locals, en què va quedar també la Llei de garantia d'accés a la salut per a tothom... Com que ara veiem que hi ha voluntats de recuperar aquelles lleis, ens n'alegrem, ens en felicitem, esperem que aquesta vegada sigui de debò i no per tornar-les a deixar al calaix dels oblidats. Nosaltres ho tornarem a intentar, en el cas també de la millora de la reforma de la Llei de la corporació i del CAC. Ja ho hem fet, ja hem registrat una proposta de llei des de Catalunya Sí que es Pot. N'hi ha alguna altra també de registrada. Esperem que tot plegat permeti un debat intens i profund, que permeti retornar als consensos amplis en aquesta cambra respecte d'aquest tema, i, per tant, una bona manera de fer-ho serà que hi hagi una aprovació de tothom, no?, de consens d'aquest punt en aquesta moció.

La nostra esmena, l'única esmena que hem fet precisament anava en aquest punt de la moció, perquè creiem que tocar aquelles lleis no només ha de permetre revertir allò que Convergència i Unió i el Partit Popular el 2012 van aprovar en aquesta cambra –per tant, retornar a majories àmplies l'elecció dels membres del consell de govern de la «corpo», o també del CAC–, sinó que també ens cal anar més enllà, fer més avenços, replantejar molt més elements pensant en el futur, pensant en Europa, pensant en el món, en què ens cal per a la corporació i per al CAC.

I dos últims esments respecte als altres dos elements de la moció. Respecte a la necessitat del compliment de la Llei d'igualtat, ho vam estar tractant el divendres passat a la comissió de control de la corporació, ho reclamàvem també com a Catalunya Sí que es Pot, i esperem que no s'acullin a interpretacions estranyes, com va fer el senyor Duart l'altre dia, respecte de què diu la llei a l'hora de complir-ho. La llei diu que cal estar anant cap a la paritat, i estem anant enrere. I això no és possible, i això no és acceptable, i això és el Govern el que ha de vetllar perquè les seves empreses públiques no ho facin.

I respecte al punt del CAC, doncs, ens sumem al que deia el portaveu del PSC, que realment creiem que cal millorar en el pluralisme, que no només estiguem mesurant el pluralisme quantitativament, en quants d'un partit o d'un altre apareixen als mitjans, sinó que parlem del pluralisme de veus, del pluralisme de persones, del pluralisme territorial, del pluralisme de gèneres, del pluralisme d'aspectes que es tracten, de temes, en els mitjans de comunicació, i també en les seves tertúlies.

Els deia: la legislatura passada i l'anterior es van perdre les majories dels temps de consensos respecte a temes com aquest, el dels mitjans de comunicació públics. Podem començar aquesta legislatura recuperant aquells consensos; en tenim una oportunitat, aquesta moció ho pot demostrar, i després, d'aquí a poquetes setmanes, a partir de propostes de lleis que hauran de venir al Ple d'aquesta cambra...

La presidenta

Senyora Ribas, se li ha exhaurit el temps. (*Pausa.*) A continuació té la paraula la senyora Andrea Levy, del Grup Parlamentari Popular.

Andrea Levy Soler

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats..., miren, nosotros teníamos la esperanza, quizá porque esta diputada se estrena en esta legislatura, de que a la hora de que el nuevo Gobierno de la Generalitat tuviera que hacer los nombramientos de los medios de comunicación públicos de Cataluña no necesitara nombrar a personas afines ideológica y políticamente para que TV3 acabase siendo, al final, una extensión más del Consejo de Gobierno de la Generalitat. Y digo que teníamos la esperanza, pero ahora tenemos la convicción de lo contrario. Y esto no es una impresión mía, esto es una constatación.

Y es así porque pudimos ver en la comisión, la semana pasada, cómo el diputado del partido que da apoyo al Gobierno, *senyor* Cuminal, con fina ironía que, se lo reconozco, es una virtud política, glosaba, avalaba, casi piropeaba los nuevos nombramientos que se estaban haciendo en los medios de comunicación de Cataluña. Y eso no es más que una constatación, al menos, en que algo de su agrado son.

Y la verdad es que yo no lo entiendo mucho, porque si ustedes están tan absolutamente convencidos de que su propuesta política es tan mayoritaria, tan de consenso y que aglutina esa voz del pueblo a la que ustedes siempre apelan, tampoco entiendo por qué tienen la necesidad entonces de machacarnos con su propaganda en la televisión pública de Cataluña y en los medios públicos de Cataluña. Será, al menos, que no las deben tener todas consigo y que, por lo tanto, deben utilizar los medios públicos de Cataluña para seguirnos insistiendo en que su proyecto es la Arcadia feliz a la que todos los catalanes deberíamos estar aspirando y estar convencidos.

Por lo tanto, ¿oportunidad perdida? Sí, la de demostrar que ustedes, con los medios públicos de Cataluña, podían actuar por elevación y podían ofrecer unos medios públicos que, miren, les voy a reconocer una cosa, a lo mejor no tienen por qué fijarse en los del resto de España, podrían fijarse en otros países, ya que ustedes son especialistas en decir que un día somos una cosa, un país, Dinamarca, Kosovo..., en fin... Podían haberlo hecho, pero no. Supongo que esto no es lo que les interesaba, sino que les interesaba tener una televisión pública de Cataluña como arma de propaganda. Y qué pena, porque de verdad que acabarán ustedes haciendo buenos a los nacionalismos de la historia.

En fin, a lo que va la moción, que le agradezco, y le agradezco muchísimo... (*Veus de fons.*) Los nacionalismos de la historia; no... Oiga, ustedes, cada vez que llega esta diputada a esta tribuna, tienen la sensación de que están en una tertulia. No, oigan, déjenme mi turno de intervención, que ustedes ya tienen el suyo. (*Veus de fons.*) En fin, vamos a la moción del día... No, le agradezco; le agradezco, la verdad, que me den la oportunidad de contrastar con ustedes opiniones.

A lo que va la moción. Bien, nosotros vamos a votar favorablemente, señor diputado, esta moción, agradeciéndole la incorporación de la enmienda al punto número 3, porque, como se ha visto en la diputada que me ha precedido en el turno de palabra, parece que se olvidan de que en el año 2010, evidentemente, hubo un cambio para la elección de los miembros en cuanto a las necesidades numéricas para ello, pero que el anterior Gobierno del tripartito efectuó el mismo cambio para la elección de los miembros de la *corporació*. Y, por lo tanto, nos parecía adecuado y nos parecía oportuno que se recordase en esta moción que..., si bien estamos de acuerdo en que haya una modifi-

cación en su composición para la elección actualmente, recordar que esa no fue la única que se produjo, la del 2010, sino que con anterioridad ya se había producido otra por su mismo Gobierno, si así me lo permite.

Y en cuanto al quinto punto, que yo entiendo que no aceptan porque quieren contar con el apoyo de Junts pel Sí, bien, si ustedes quieren que realmente haya presupuesto para estos informes cualitativos, que nosotros apoyamos porque creemos que es necesario que los informes no solo sean de cantidad, sino de calidad, de saber exactamente la pluralidad en que se basan todos los contenidos, tenían una oportunidad para hacerla presupuestariamente. Y es que el CAC no entrará a analizar aquellos medios de comunicación que no son propios de su competencia. Oiga, ya habrá otros organismos que puedan entrar a valorar lo que sucede en otras televisiones públicas que no son de la titularidad de la Generalitat de Cataluña. Y yo creo, sinceramente, señor diputado, que hemos perdido la oportunidad de que así fuera.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor David Mejía, del Grup Parlamentari Ciutadans.

David Mejía Ayra

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, ja els avancem que des de Ciutadans votarem a favor d'aquesta moció, tot i que lamentem que no s'hagi acceptat la nostra esmena en un dels seus apartats.

I votarem a favor d'aquesta moció perquè sota el nostre punt de vista defensa un objectiu que compartim, i que no és altre que uns mitjans de comunicació públics independents, sotmesos a un control real i dotats d'un finançament estable.

Hi donarem suport, sí, però també estarem molt atents a com es concreten en el proper contracte programa les missions del servei públic audiovisual de la Generalitat que preveu l'article 26 de la Llei de comunicació audiovisual de Catalunya.

Des del nostre grup hem defensat sempre i seguirem defensant sempre uns mitjans públics integradors i absolutament deslligats del que alguns anomenen «procés de construcció nacional». I treballarem en aquesta línia per tal que la nostra televisió i el conjunt de mitjans públics catalans puguin ser realment de tots els catalans i no pas d'uns quants que tenen una ideologia determinada.

D'aquesta moció, que recolzarem el conjunt dels seus apartats, ens semblen especialment rellevants els apartats 4 i 5, que afecten, per un costat, el model de govern de la corporació, i, per un altre costat, l'organisme central que garanteix el compliment de les missions del servei públic audiovisual.

Respecte al primer, respecte al model de govern de la corporació, aquesta moció va en la línia de la proposició de llei que vam presentar des de Ciutadans ara fa unes setmanes al Parlament respecte a les majories necessàries de dos terços per escollir els seus membres, i que, per tant, entenem que, quan es porti aquesta proposició a debat i a votació, del Partit Socialista, també comptem amb el seu suport.

Amb relació a aquesta qüestió, la senyora consellera sempre ens recorda que els actuals membres del consell de govern van ser escollits per dos terços. I, senyora consellera, té raó: van ser escollits per dos terços. Però el que sembla que se li oblidi és que els partits que formen part del seu grup parlamentari, de Junts pel Sí, és a dir, Convergència i Esquerra Republicana, es van apressar a nomenar, a proposta d'Esquerra Republicana, una nova consellera quan estava a punt de finalitzar l'anterior legislatura, i ho van fer per majoria absoluta en segona votació i no pas per la majoria de dos terços. I ho van fer perquè, després de la ruptura de la federació de Convergència Democràtica i Unió, implicava perdre el control del consell de govern en relació amb els perfils que hi havien en aquell moment. Simplement, era un apunt que li volia fer a la consellera.

I, per l'altre costat, també celebrem que es rectifiqui la política que es va iniciar el 2010 quan el Govern tripartit va modificar a través d'un decret llei la Llei 11/2007 per procedir en aquell moment al nomenament d'un president de la corporació afí a Esquerra Republicana que aleshores no comptava amb el suport de Convergència. En aquella època, cal recordar que Convergència i el Partit Popular estaven a l'oposició i van portar aquest decret llei al Consell de Garanties Estatutàries, tot i que, curiosament, després, el 2012, es van posar d'acord entre ells per convertir en norma la designació dels con-

sellers de la corporació, cosa que el decret llei només deia per cobrir les vacants que anessin sortint.

En conclusió, Ciutadans sempre defensarà un model que combini el millor dels models professionals i parlamentaris, i que aposti per àmplies majories per a la designació de professionals qualificats i per a la designació de professionals independents. A major consens, més democràcia; a major pluralitat, més credibilitat. Ho repeteixo: a major consens, més democràcia; a major pluralitat, més credibilitat.

En definitiva, ens alegrem de veure com cada vegada hi han més veus crítiques amb l'evident instrumentalització que pateixen els nostres mitjans públics a Catalunya, unes veus que no només surten de Ciutadans, unes veus que no només surten dels diferents grups de l'oposició, unes veus que també surten dels treballadors de la mateixa casa, unes veus que també surten dels col·lectius professionals del sector, unes veus que fins i tot han arribat al Consell d'Europa.

Per tant, esperem que el Govern en prengui nota. Esperem que el Govern faci autocrítica. I esperem que el Govern treballi per fer dels nostres mitjans un exemple de credibilitat i un exemple de pluralitat que aconsegueixi fer sentir a tots els catalans, al conjunt dels catalans, com a propis els nostres mitjans.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Jordi Cuminal, del Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

Jordi Cuminal i Roquet

Gràcies, senyora presidenta. Consellera, senyores diputades, senyors diputats, jo també vull començar agraint l'actitud del conjunt dels diputats a l'hora de negociar aquesta moció. S'han explicat més o menys les esmenes, hi ha gairebé acord en totes, per tant, potser no cal tornar a exhaurir tot el temps amb allò que hi ha hagut acord. S'ha pogut no només acceptar esmenes sinó transaccionar continguts. Jo crec que això és interessant per tot el que es demanava d'una oportunitat per considerar la corporació un tema de país i, per tant, buscar acords, consensos, que ens ajudin a arribar a bon port en aquests debats que tenim plantejats.

Sí que faré una referència a l'única en la qual no hem pogut estar d'acord. I el senyor Pérez i algú altre deia: «És una oportunitat perduda», no? I jo hi insisteixo i no llegiré tot el punt cinquè, però en tot cas..., és a dir, estaven d'acord en: «que el CAC analitzi la pluralitat dels continguts, la ponderació en la diversitat de veus i la equanimitat a la resta de programes que s'emetin a tots els canals de la corporació». El que passa, que llavors hi havia un punt i seguit que deia: «I sobretot a les tertúlies.» I això té riscos, perquè, quan parlem de pluralitats de veus en tots els programes, tot queda inclòs, però quan algú posa el dit en «sobretot a les tertúlies», que, per tant, vol dir en espais on hi ha gent donant la seva opinió, podria entendre's que aquest Parlament està dient que es miri com pensa la gent a l'hora de convidar-los a alguns programes. Podria ser.

Jo no hi vull entrar, perquè l'actitud ha sigut constructiva i, per tant, aquí no hi aprofundiré massa més, perquè crec que l'accent s'ha de posar en una altra cosa, però aquest és el motiu, no cap altre, aquest el motiu pel qual nosaltres demanem una cosa que tampoc és tan greu: que es retiri aquest punt de la moció, o en tot cas votar-hi en contra perquè no hi sigui, i a l'hora de debatre processos de reformes legislatives o altres debats que puguem intentar afinar una mica més en el llenguatge. L'esperit, el compartim; l'última part del paràgraf que deia «i sobretot a les tertúlies» creiem que no és positiu posar-ho en aquest debat i en aquesta proposta que havia anat tan bé.

Perquè, escolteu, l'acord no només ha sigut majoritari, sinó que ha sigut molt ràpid. Perquè en el que convé a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, a l'hora de fer la proposta, amb matisos, amb algunes diferències, tots hi estem d'acord. A l'hora de fer la recepta, a l'hora de fer la proposta, tots hi estem d'acord i hi estem d'acord bastant ràpid. On estem molt en desacord? –i algunes intervencions en són el clar exemple. A l'hora de fer la diagnosi. No hi ha hagut moltes esmenes, hem estat d'acord, però hi han hagut discursos evidentment falsos però apocalíptics i que falten a la veritat. I llavors quan diu: «Oportunitat històrica.» És veritat, hi han hagut elements constructius

que ens permetran fer coses, segur –segur–, però hem donat l'oportunitat a uns quants de fer uns discursos falsos, demagògics i que la gent que estima la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals no es mereix.

La moció els ha anat bé per fer un tipus de discurs, per centrar-se en la diagnosi. Darrere la preocupació per la bona salut de la corporació que tenen alguns grups parlamentaris d'aquest Parlament, s'hi amaga hipocresia. Perquè no han parlat ben bé del que contenia la moció, sinó de nomenaments. Alguns que ara els preocupa molt, fa només un any volien tancar-la. D'altres havien dit que s'havien d'arrancar coses d'una televisió que ara tots estem molt preocupats. En tot cas, els que la volíeu tancar fa un any, benvinguts a aquesta preocupació; però, darrere d'aquesta preocupació, s'hi amaga hipocresia. I és aquí on creiem que hem de filar una miqueta més prim.

L'exemple... No era ironia, era bona fe, senyora Levy. Jo li vaig dir, a la comissió de control, al nou director de TV3, quan tothom va dir que allò era un disbarat, li vaig dir: «Home, és que vostè hauria hagut de ser periodista, perquè el nomenessin això, que és el que ens demana la gent, criteris professionals. Vostè hauria de ser periodista.» I em diu: «És que ja en sóc, de periodista.» Dic: «Bé, doncs, a més a més de periodista, vostè hauria de tenir experiència en la corporació.» I em diu: «Bé, és que fa trenta anys que treballo a la corporació.» Dic: «Però, en tot cas, hauria d'haver tingut algun càrrec directiu abans d'haver sigut nomenat director de TV3.» Diu: «He sigut cap d'informatius de la ràdio, he sigut cap d'informatius de TV3, vaig tirar endavant Catalunya Informació quan li van donar un premi Ondas.» Vaig dir: «Bé, doncs, potser no estem parlant de criteris periodístics.» I no és ironia, és que algú fa trampa; és que algú aprofita algunes propostes constructives per fer demagògia. Si els preocupa la salut dels mitjans de comunicació públics, parlin en positiu, no vagin amb el seu discurs a fer mal al prestigi de la nostra televisió i de la nostra ràdio públiques. (*Alguns aplaudiments.*) És una llàstima –és una llàstima– que darrere de la suposada preocupació d'alguns grups parlamentaris per la bona salut de la corporació s'hi amagui hipocresia.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Albert Botran, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Albert Botran i Pahissa

Bé, gràcies. Nosaltres votarem a favor de la majoria de punts de la moció. El contracte programa, doncs, és donar estabilitat, i cal fer-ho, afegim, amb el manteniment de la plantilla i la recuperació de drets laborals. I aquesta és una reivindicació dels treballadors de TV3 i de Catalunya Ràdio que volen posar fi a una dinàmica que es va iniciar amb l'entrada de l'actual director de la corporació, el senyor Brauli Duarte, que ha donat lloc a nombrosos «desencontres» amb els treballadors.

Amb la nova legislatura hi haurà..., hi havia l'oportunitat d'esmenar-se i no s'ha fet. Doncs, cal fer-ho. Cal fer-ho perquè no es pot fer una televisió pública amb la majoria dels treballadors emprenyats; una ràdio, una televisió públiques. I una bona manera d'esmenar és aprovar el que proposa la moció: tornar a la llei del 2007. Totalment d'acord. Sembla que hi ha consens a afirmar que és el sòl de desgovernamentalització a partir del qual es pot construir un model millor i que generaria, doncs, aquest consens.

Però quan s'obri el meló de la Llei de la corporació no ens hem d'acontentar a retornar al 2007. El mateix conseller Tresserras, que va contribuir a gestar aquella llei, ho afirmava, que no és suficient desgovernamentalitzar-la, perquè en el que podem entrar, doncs, després és en una partidització, també; és a dir, els partits pactant per fer majories, però alhora influint en la direcció i, per tant, en la línia dels mitjans. Ho afirmava el conseller en aquest interessant dossier sobre la cogestió que ens han fet arribar a tots els representants de la comissió de control als treballadors de TV3 implicats en aquesta iniciativa de cogestió, i, per tant, en aquest sentit, parlariem d'incorporar aquestes qüestions en la reforma de la llei. La cogestió, per a nosaltres, doncs, com a principi, per part nostra; la tele, per a qui la treballa, podríem dir. Els directors passen, però els treballadors són els que contenen, els que retenen el coneixement acumulat.

Finalment, el punt 5, el punt de la discòrdia, en què no ens hem pogut posar d'acord, en el que els proposants, doncs, no han acceptat únicament les esmenes que feien referència a aquell punt. No estem d'acord en aquest punt, sobretot, per la interpretació política que molt probablement s'acabarà donant. La pluralitat en els mitjans catalans és millorable, de ben segur. Media.cat, l'Observatori crític dels mitjans, va fer en els primers anys de la crisi un informe sobre el posicionament dels tertulians de ràdio i televisió amb relació a les retallades i el seu impacte social i un estudi que demostrava un biaix clar de l'univers tertulià cap a la dreta.

També, aquest pluralisme l'hem patit en les pròpies carns i recordo especialment, doncs, un quatre contra u que li vam fer a la nostra companya Eulàlia en un programa de la ràdio pública i..., perquè, si ens fixem en el número de tertulians que poden simpatitzar amb les nostres tesis, diguem-ne, que com a unitat popular, doncs, aquesta pluralitat deixaria molt a desitjar.

Ara bé, tots sabem que si els mitjans públics catalans es troben en el punt de mira és pel debat entre unionisme i independentisme, la crosta nacionalista es va fer servir en una època, teleprocés, s'ha fet servir més recentment, i altres marcs mentals en els quals s'interpretaria l'aprovació del punt 5, en el qual es qüestiona, doncs, la pluralitat de les tertúlies. I en això, doncs, no hi podem estar d'acord. Vostès encarregarien al CAC aquesta regulació de la pluralitat en les tertúlies i el cert és que sobre pluralitat també vam fer un bon informe els qui abans esmentàvem, el Media.cat, l'Observatori crític dels mitjans, analitzant tots els grans mitjans públics i privats d'àmbit català i àmbit espanyol durant una setmana a finals del 2013.

No els atabalaré amb dades que després se les emporta el vent, però sí que els ensenyaré quatre formatgets. (*L'orador mostra uns gràfics a la cambra.*) En aquelles tertúlies, en base a l'anàlisi d'aquelles tertúlies: mitjans públics catalans, tertulians a favor de la consulta del 9-N, tertulians en contra, bastant similar a les majories parlamentàries que hi havia en aquell moment; mitjans públics catalans, tertulians a favor de la independència i en contra de la independència, més o menys..., clar, és millorable, probablement. El punt 5 va per aquí, segurament.

Ara bé, mitjans públics espanyols, partidaris de la independència? Zero. Partidaris de la consulta del 9 de novembre? Zero. (*Alguns aplaudiments.*) Aquest és un problema, per tant, es pot millorar en pluralitat, sí, molt, sempre i cal començar per als qui realment són poc o gens plurals.

La presidenta

Per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor David Pérez, del Grup Parlamentari Socialista.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. De fet, en el punt anterior ja m'he manifestat sobre les esmenes i ara ho aprofitaré per clarificar de què estem parlant, que jo crec que hi ha bastant unanimitat en tot el que estem parlant, però hi ha un element de discrepància, que és del que no deixem de parlar.

El senyor Cuminal vol justificar els darrers nomenaments que s'han fet a la «corpo» quan els sindicats hi estan en contra. Tots els grups polítics d'aquest Parlament, tots, excepte el seu, hi estan en contra, fins i tot la CUP. El Col·legi de Periodistes hi està en contra, periodistes del món privat estan en contra de com s'han fet aquests nomenaments, i el sentit comú diu que anar treballant cada vegada més en la igualtat de gènere no és nomenar *sis* homes de *sis* nomenaments; no és justificable. I nosaltres pensem –i això ho hem dit en la moció– que això es pot treballar de manera diferent.

Destacar, també, la unanimitat de tots els grups parlamentaris –de tots els grups parlamentaris– d'aquest Parlament d'anar, una altra vegada, a la llei Tresserras, especialment en els dos terços i els tres grups parlamentaris.

I què és en el que no estem d'acord? No estem d'acord en l'últim punt, el punt de la «necessària, especialment, a les tertúlies», eh? Nosaltres diem que aquest «especialment», aquesta pluralitat de veus, també a les tertúlies, estem parlant de veu de dona, de veu de jove, de veu de diferent, de veu de territori. Nosaltres estem parlant d'això, nosaltres i la BBC, eh?, a l'informe de la BBC parla d'això, i nosaltres volem que la televisió

pública no la comparem amb les televisions espanyoles, sinó que la comparem amb les televisions europees. Aquest és el nostre criteri i el nostre capteniment.

Per cert, el mateix capteniment que té el CAC, el mateix, eh?, a l'últim informe que ens ha arribat aquest matí diu, a la pàgina 8, literalment: «La necessitat que els mitjans expressin i representin la pluralitat social.» Efectivament, més enllà del pluralisme polític, especialment en els espais informatius, debats i tertúlies. Ho diuen vostès. Ara, ho diem nosaltres i ja no s'hi pot votar a favor. És injust, creieu-me, és injust i no teniu raó. Ho diu el CAC: s'ha de treballar, especialment en la pluralitat, també, a les tertúlies, en els programes de debat i en els informatius i no hi ha manera –no hi ha manera. No ho voleu acceptar? Bé, doncs, perfecte, no ho farem.

Hi insisteixo, em quedo amb la part positiva, Jordi Cuminal. Jo crec que ens hem posat d'acord. Jo crec que els treballadors i treballadores de la ràdio i la televisió públiques han vist, en un debat, que els grups parlamentaris ens podem posar d'acord en un projecte de ràdio i televisió pública que el país necessita. El contracte programa el podem fer, com es va fer l'última vegada pel socialista Joan Majó. Jo crec que això es pot tornar a fer. Per cert, des de llavors no s'ha fet cap altre contracte programa. I en Joan Majó ho va fer cercant recursos de la Generalitat de Catalunya. Potser vam deixar de fer inauguracions, però vam tenir un contracte programa que va donar estabilitat financera a la corporació cinc anys. En aquest moment, això no ho tenim, llàstima que no ens hem pogut posar d'acord fins al final.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Cridem a votació.

Senyora Rovira, perquè em demana la paraula?

Marta Rovira i Vergés

Per votació separada del punt 5.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Votarem separatament el punt 5, tal com s'ha demanat.

Per tant, ara votem el punt 5.

Comença la votació.

Ha quedat rebutjat el punt 5 per 61 vots a favor, 67 en contra i 3 abstencions.

Votarem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha quedat aprovada per 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acció exterior

302-00017/11

El dissetè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acció exterior, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Susana Beltrán.

(Pausa.)

Susana Beltrán García

Gràcies, presidenta. Membres del Parlament, honorable conseller..., la moció que presenta Ciutadans és una moció sobre acció exterior, i insisteixo en aquest punt, perquè és acció exterior i no altres coses, no?

Nosaltres, en aquesta moció volíem fer palesa la importància del que és l'acció exterior per a Catalunya, per al conjunt dels ciutadans i, per això, doncs, ja en l'encapçalament d'aquesta moció, ja deixem constància que no només volem acció exterior, sinó que, a més, volem fomentar l'acció exterior.

Segurament a la segona part, amb les rèpliques, també tindrè ocasió d'esmentar les esmenes que molt, molt amablement ens ha presentat el Partit Socialista i potser també tindrè ocasió de parlar una mica més d'això, dels diferents àmbits que ocupa l'acció exterior, no? Però sí que volíem, doncs, reafirmar aquest fet de fomentar-la.

Ara bé, aquesta acció exterior té límits, no és qualsevol cosa. Aquests límits vénen marcats pel mateix Estatut d'autonomia, per l'article 193 –ja no em remeto a la Constitució, eh?–, i aquests límits, doncs, fan referència al que és la competència, que, a més, no és una competència compartida, és una competència exclusiva de l'Estat en matèria de relacions internacionals. I les relacions internacionals, els afers exteriors, és una matèria molt sensible per a qualsevol país, també per Espanya, perquè fa referència a la manifestació de la subjectivitat internacional, no?, el fet de ser subjecte sobirà.

D'aquests límits, se n'ha pogut parlar o n'ha parlat la jurisprudència. És a dir, hi han criteris per veure quina és la diferència entre el que seria política exterior, afers exteriors i el que seria pròpiament acció exterior, i, tenint en compte aquests límits, doncs, s'han pogut aprovar lleis a Espanya, lleis en aquesta comunitat autònoma, perquè, doncs, Catalunya pugui tenir acció exterior.

El problema –i també, doncs, en deixem constància, no?, en aquesta moció– no és l'acció exterior, és el tema de la promoció i divulgació del procés secessionista, que, en realitat, no és acció exterior, és voler fer política exterior per crear un estat. I això és una altra cosa, i això no entra dintre del que seria l'acció exterior.

Però, al mateix temps, nosaltres volíem insistir en aquesta moció, perquè ens sembla que és molt –molt– important trobar espais, trobar espais de diàleg, trobar espais de comunicació, on hi hagi representació de la pluralitat política, hi hagi també diàleg amb el Govern per afinar molt més –molt més– acció exterior, i que a més es podria arribar molt lluny, molt –molt– lluny, del que seria pròpiament relacions internacionals, no? I aquest és el sentit del punt sisè d'aquesta moció, que a més és una possibilitat que permet la mateixa Llei d'acció exterior de Catalunya, i és un dels punts que a més a més no ha estat suspès pel Tribunal Constitucional i que permet, doncs, establir un diàleg de comunicació entre el Govern i les diferents forces polítiques, entre el Parlament, justament per poder dialogar de veritat, no?

Aquest impuls i aquesta via de comunicació ens semblen molt interessants probablement també per evitar estar constantment davant del Tribunal Constitucional, perquè no ens trobem com ens passa a vegades, que interlocutors internacionals, per exemple, ens diuen que s'ha escrit des de la conselleria d'Afers Exteriors a altres ministres d'afers exteriors d'Europa i resulta que aquesta cambra i els diferents grups polítics no en saben res, no? Aleshores, justament una conselleria que es diu de Transparència, i que és l'única cosa que no ha estat suspesa pel Tribunal Constitucional, seria molt d'agrair que per tal d'evitar aquests comentaris d'interlocutors internacionals, i que fan anar malament la confiança de les diferents forces polítiques..., així es podria evitar.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Ferran Pedret per a defensar les esmenes presentades.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, en primer lloc, agrair també, perquè cal fer-ho, al Grup Parlamentari de Ciutadans i a la seva portaveu en aquesta moció la possibilitat d'haver acordat una de les tres esmenes que li presentava el Grup Parlamentari Socialista en aquest text. La veritat és que lamentem, però, que no s'hagi acceptat, o assumit, l'esmena número 1 que li presentàvem. Aprofito l'ocasió des del faristol per demanar-li que faci una última reconsideració d'aquesta decisió. Perquè nosaltres entenem que allò que li proposàvem no altera el fons del que vostè plantejava en el primer punt del redactat de la moció i, en canvi, completa el que nosaltres entenem que és una visió de l'acció exterior de la Generalitat, que no és en absolut diferent de la que regula la mateixa Llei d'acció exterior.

En el fons, nosaltres no coincidim amb el que es podria entendre que vostès plantejen a l'apartat primer, que és que l'acció exterior de la Generalitat s'ha de limitar a fomentar la internacionalització de les empreses catalanes, a atraure inversions, i per tant a fer una tasca purament en la vessant econòmica. Nosaltres entenem que n'hi ha moltes altres. Per anar concretant-ne algunes, doncs la promoció internacional de la llengua i la cultura catalanes, la qüestió de la promoció de Catalunya com a seu d'organitzacions internacionals, el suport a les comunitats catalanes a l'exterior, etcètera. Per tant, creiem

que fóra bo que això s'incloués en la visió que es transmet des del Parlament del que hauria de ser l'acció exterior de la Generalitat.

Evidentment, nosaltres no compartim que s'usin els mecanismes i els organismes de què disposa la Generalitat per fer acció exterior per fer promoció d'una determinada visió política del país, ni d'un determinat projecte polític, ni de l'independentista, ni ens semblaria bé que es fes de cap altre.

I li he de dir també que, pel que fa a la qüestió del reequilibri de la despesa que vostès plantegen en l'apartat cinquè, que és on precisament ens han assumit l'esmena, nosaltres hem volgut fer-hi aquesta addició, que fa referència a una revisió integral i independent de la despesa pública de la Generalitat. Perquè ens sembla que si parlem únicament i exclusivament de la despesa pública que es fa en l'àmbit de l'acció exterior de la Generalitat, és cert que sempre es pot mirar d'optimitzar la utilització dels recursos públics, i que s'ha de fer com un criteri general, però el cert és que parlem, en termes col·loquials, però potser una mica menys informals dels que s'usen darrerament des d'aquest faristol, de la xocolata del lloro, eh? No parlem de partides pressupostàries que suposin realment un abans i un després i que permetin, a partir de l'estalvi que s'hi pugui fer, desplegar polítiques socials molt ambicioses, etcètera. Parlem, realment, d'una acció exterior que des del punt de vista del cost econòmic no és, per dir-ho així, ostentosa, ni crec que tampoc es pot dir que sigui una despesa supèrflua si atenem altres partides pressupostàries en què probablement l'estalvi podria ser molt major.

A partir d'aquí, dir que em sembla que seria bo que realment fóssim capaços de trobar consensos al voltant d'aquesta acció exterior de la Generalitat. Em sembla que aquesta hauria de ser la guia i la pauta. No s'han produït en els darrers anys, però si hi ha una voluntat sincera de cercar-los, tant per part del Govern com per part dels grups parlamentaris, doncs crec que no hem de deixar de fer esforços perquè així sigui. Li he de dir que sóc escèptic respecte a la qüestió, perquè em sembla que és bastant evident que el mateix projecte polític del Govern que ara mateix ocupa el càrrec a Catalunya ho fa difícil. Però voldria no haver de rememorar aquella cita apòcrifa que s'atribueix a Estanislau Figueras al juny del 1873, que és de tots prou coneguda i no reproduiré. Perquè el cert és que quan debatem qüestions al voltant de l'acció exterior de la Generalitat, com en tantes altres qüestions que recurrentment vénen a aquest faristol, a vegades vénen ganes de recordar aquelles paraules de l'insigne federalista.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula el senyor Joan Josep Nuet, de Catalunya Sí que es Pot.

Joan Josep Nuet i Pujals

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, bé, jo crec que tots som conscients que el debat que avui fem té un context. Hem esmorzat amb la darrera iniciativa del Govern de l'Estat, del Partit Popular, contra l'autogovern de Catalunya. I, per tant, quan discutim aquesta moció no ho fem a l'aire, ho fem amb els peus a terra.

Vull començar llegint una frase del preàmbul de la Llei d'acció exterior d'aquest Parlament, que aquest Parlament va aprovar i que regula l'acció exterior del Govern de la Generalitat. Diu el segon paràgraf: «A partir de les disposicions de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, el fet que la Generalitat desenvolupi una acció exterior ja no deriva tan sols d'una pràctica política, sinó que passa a tenir caràcter obligatori i configura un àmbit d'actuació legalment establert.» De què parlem, senyores diputades i senyors diputats? Parlem del fet que alguns en aquesta cambra creiem que el Govern de Catalunya té el dret i el deure de desenvolupar una política d'acció exterior, i altres formacions polítiques, no ho sé. Bé, algunes sí que ho sé: no la volen, no ho accepten. I, per tant, és important, a l'hora de parlar d'aquesta proposta, d'opinar si creiem que el Govern de la Generalitat té dret a tenir una conselleria d'acció exterior per desenvolupar les seves competències. I ho dic i ho repeteixo: per desenvolupar les seves competències.

Però és que si agafem l'Estatut, que tinc aquí dalt el llibre i me l'he deixat, està farcit de propostes i d'accions d'acció exterior. N'hi han molts exemples. Podem parlar de les oficines, podem parlar del català, podem parlar de la internacionalització de l'esport, de les polítiques de lleure, podem parlar de la Unió Europea... I pregunto: amb què fa-

rem tot això que diu l'Estatut, que es una *ley orgánica del Estado* i que, per tant, hem de complir? Com ho farem, això? Doncs, bé, potser hi ha gent que..., això es pot fer amb una oficineta. N'hi han altres que creiem que es pot fer amb una conselleria. Aquest és el debat que avui definim.

I, per tant, ens agradaria haver trobat una moció diferent. I ho diem, per descomptat, al grup i a la diputada proponent, amb el major dels respectes, ho sap. Diu, la moció, «fomentar». Comença per la paraula «fomentar». Però, després, ràpidament, s'introdueix a reduir competències, reduir recursos, controlar les agendes... I ens hauria agradat una moció que parlés de què hem de fer. Perquè vostè ha dit, senyora diputada: «Els límits, hem de ser conscients dels límits.» Però, per què no mira la botella mig plena, com nosaltres, i no mig buida, com fa el seu grup parlamentari? Per què no parlen de les enormes potencialitats estatutàries que tenim per realitzar una política d'acció exterior que emmiralli el món, si volen, que prestigii l'autogovern de Catalunya? És una altra manera d'abordar les mateixes competències. No unes altres. Les mateixes.

I, per tant, nosaltres defensem que va ser una decisió encertada, crear la conselleria d'Acció Exterior. Perquè és un missatge de rang. I, evidentment, el Tribunal Constitucional i el Govern de l'Estat van darrere de la denominació. Però els haig de dir que la Llei d'acció exterior de l'Estat és una llei de rang inferior a l'Estatut de Catalunya i que, per tant, el Tribunal Constitucional no es pot carregar les competències que tenim, competències que per alguns de nosaltres són encara molt i molt limitades. Per tant, aquest és un element central.

Sí al control de la transparència; sí al control del Govern i del que fa, i a la crítica del que no fa bé. Però haig de recordar que el ministre d'Asuntos Exteriores té l'obligació, per la Llei d'acció exterior de l'Estat, de comparèixer al Congrés una vegada l'any per donar explicacions de la seva acció exterior. Això és la proposta que va votar únicament el Partit Popular. I aquí hi han grups que pràcticament demanen que el conseller i el president cada quinze dies hagin de passar l'agenda d'on viatgen, amb qui es reuneixen i quins acords han pres, i possiblement els agradaria saber fins i tot què van prendre, si van prendre un refresc. És excessiu. És absolutament excessiu. Darrere d'aquesta proposta hi ha una altra idea, que és la que he dit al principi: que no hi confiïm.

Nosaltres els anuncio que portarem a aquest Parlament una proposta també de transparència i control de l'acció exterior del Govern de la Generalitat. Però ho farem en els termes democràtics i europeus...

La presidenta

Senyor Nuet...

Joan Josep Nuet i Pujals

...i acabo...

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

Joan Josep Nuet i Pujals

...i no demagògics amb què la majoria de països de la Unió Europea sotmeten els seus ministres d'affers exteriors o els seus responsables regionals d'affers exteriors, que n'hi ha molts i existeixen.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Juan Milián, del Grup Parlamentari Popular.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, des del Partit Popular català sempre ens hem mostrat a favor d'una acció exterior eficaç i eficient, centrada en l'atracció d'inversions, de talent i de turisme, i també en la promoció cultural i de les nostres exportacions. Però això, senyor Nuet, ho fan altres departaments, no el que avui tractem.

El problema és que el departament de les paraules desendregades, del nom canviant, del nom mutant, no té cap –cap– d'aquests objectius, no exerceix cap d'aquestes funcions. El departament que se suposa que hauria de dirigir l'acció exterior es dedica a altres tasques, es dedica a altres menesters. Es dedica a contrarestar la política exterior

espanyola, com així ho han reconegut, i a malbaratar d'aquesta manera recursos dels catalans, fent quelcom que no ens interessa i que no ens convé.

Per això votarem a favor del primer punt de la moció i també ho farem dels punts segon, tercer i quart, perquè es tracta del mateix que demana el Partit Popular en la moció que tot seguit presentarem: que s'acati la suspensió acordada per Tribunal Constitucional el passat 16 de desembre i que s'adaptin l'organigrama i les competències de la Generalitat a aquesta suspensió. Simplement, demanem que es compleixi la llei i es dediquin els diners dels catalans a resoldre problemes i a no crear-ne de nous, ja que el que estan fent ara, o el que pretenen fer, té un nom: «malversació». Malversació dels recursos dels catalans llençats a la brossa de la confrontació, malversació de les energies de molts catalans i de la resta d'espanyols que estem tractant de tirar endavant aquest país tots junts.

L'actual Govern de la Generalitat, per tant, és un Govern «de malversació autonòmica», perquè amb aquesta utilització fraudulenta dels recursos i de les energies dels catalans no aconseguiran dividir-nos, però posaran en risc l'autonomia, i això, els que som autonomistes, sabem que ni ens interessa ni ens convé. En aquest sentit, per evitar el malbaratament de recursos, votarem també a favor del punt cinquè d'aquesta moció.

Finament, respecte al punt que reclama transparència en l'agenda del president i del conseller, mirin, jo ahir llegia una entrevista que li van fer al conseller de la matèria. M'agrada seguir el que diu el conseller perquè, com saben, m'he autoproclamat ministre a l'ombra, encara que no em pertoqui; no em pertoca, ja ho sé, però em fa il·lusió, no?, i d'això es tracta una mica a la política catalana actualment. I en l'entrevista llegeixo que el conseller diu que el seu Govern, textualment, «està al centre del debat mundial». Afegeix que té «una agenda internacional extraordinària» i que «estan rebent contínuament líders mundials». «Això no pot ser seriós» –vaig pensar–, «això no és normal.» La distància entre aquestes declaracions i la realitat que percebem el comú dels mortals és massa gran –és massa gran. Aquestes frases són més pròpies d'una publicació satírica, una publicació d'humor. De fet, com que ho vaig llegir ahir, que era dimecres, vaig pensar: «Calla, que encara estaré llegint *El Jueves*, la revista que sale los miércoles.» Però no, no, realment no era *El Jueves*, era una entrevista de debò, publicada al *Tot Sant Cugat*. Era cosa seriosa.

Total, que això del centre del debat mundial, de l'agenda internacional extraordinària i de la cua de mandataris rendint homenatge al procés m'ha provocat una immensa curiositat, i m'ha decidit pel vot favorable, també, al punt sobre la transparència en les agendes del president i del conseller, perquè potser hi ha una realitat que se'ns escapa, o potser que tot això sigui una simpàtica hipèrbole, com quan TV3 va subtítular amb la frase «desenes de líders mundials» unes imatges del senyor Artur Mas i el senyor Xavier Trias. En definitiva, apliquin la transparència, que aquesta competència no està suspesa pel Tribunal Constitucional; apliquin la transparència, perquè aquesta és la millor vacuna contra la fantasia i contra l'engany.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula la senyora Anna Gabriel, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Anna Gabriel i Sabaté

Bé, molt bon dia a totes. Diputades i diputats de Ciutadans habitualment porten a la cambra, en seu de comissions també, tot el que tingui a veure amb fixar i blindar les distribucions competencials i el compliment dels marcs estatutaris i constitucionals. També jo crec que teniu un altre filó, que és el de la defensa dels interessos socials, econòmics i culturals dels catalans, o de Catalunya, que vosaltres, evidentment, assimileu als interessos socials, econòmics i culturals d'Espanya. Perquè per a vosaltres és un tot i és exactament el mateix.

En el primer cas, us reafirmeu en el blindatge de la distribució competencial, constitucional o autonòmica, fins i tot si és injusta, eh? Per vosaltres el principi de legalitat és el que impera; la legitimitat, d'alguna manera, us importa potser menys, eh? I tampoc és la primera vegada que porteu a la cambra, doncs, manifestacions d'aquest tipus. A la passada legislatura, sense anar més lluny, crec que el juliol de 2015, ja va presentar una

moció que anava en un sentit molt similar. Plantejàveu en aquell moment l'eliminació del Diplocat, per exemple, que també és un organisme, doncs, que no us interessa. En qualsevol cas, la política exterior, des del principi de legalitat, és cert que és una competència exclusiva de l'Estat espanyol. Vosaltres això no ho voleu tocar, ergo, deduïm que us sentiu còmodes amb la política diplomàtica de l'Estat espanyol. Suposo que us està bé el paper que juga l'Estat espanyol a la geopolítica internacional. Per nosaltres, no.

I justament la independència és un motor de transformació, també, de la política internacional. Per nosaltres, la política exterior podria ser una oportunitat d'explicar-nos al món des de la solidaritat, seria una oportunitat per situar-nos al marge d'aquestes aliances armades que creen tant dolor i tant sofriment arreu del món. Per nosaltres, la política internacional seria la diplomàcia que obrís fronteres, que expliqués la riquesa que té aquest país i que expliqués que arreu dels Països Catalans hi ha gent com vosaltres, que no vol marxar de l'Estat espanyol, liberals, que defensen el capitalisme. Nosaltres, a la nostra política internacional, explicaríem que el nostre país és ric i divers i que hi viuen persones com vosaltres. No sé si és el que explica, exactament, l'Estat espanyol quan fa política internacional. No sé si l'estat espanyol dibuixa aquesta riquesa interna que té en el seu si, l'Estat, i si és respectuós amb aquestes diferències. Jo crec que si hi ha alguna política internacional que adoctrina i que és sectària és, justament, la de l'Estat espanyol.

Hi ha tota una altra bateria d'arguments que tindrien a veure amb què en pensem del Tribunal Constitucional –a qui vosaltres, també, evidentment, demaneu que es compleixin, doncs, totes les seves sentències, les suspensions, etcètera–, però hem dividit una mica l'argumentari. Ens el reservem per respondre la moció del Partit Popular, que, en aquest cas, és plenament coincident, els objectius de Ciutadans i Partit Popular; la podrien haver fet conjuntament, que seria una mica el mateix. Per tant, feu-vos vostres, també, els arguments que vindran a continuació que tenen a veure, doncs, amb el PP.

I per últim, una proposta, si em permeteu el suggeriment: entreu la moció al Congrés espanyol, plantegeu de veritat al Govern espanyol que tingui una acció exterior, una política internacional que sigui respectuosa amb la seva pluralitat interna; plantegeu al Govern espanyol, si s'arriba a conformar govern –cosa que sabreu, probablement, més vosaltres que nosaltres–, i treballeu, de veritat, perquè sigui una acció exterior que tingui unes relacions internacionals de qualitat. I celebrarem el dia que ens puguem relacionar de forma bilateral, quan vosaltres estigueu al Govern de l'Estat espanyol o a l'oposició i nosaltres tinguem una república catalana independent, i veurem qui té les relacions internacionals de més qualitat.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula la senyora Marta Pascal, de Junts pel Sí.

Marta Pascal i Capdevila

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, diputats, diputades, vagi per endavant allò que no li deu sorprendre, que és el nostre vot contrari a aquesta moció, per tot el que hem anat explicant i per coherència, també, amb el que a partir d'ara li aniré desgranant.

Coherència històrica. Aquest país fa acció exterior no des de fa quatre dies, ni des de l'any 1982, quan formalment comença el desplegament de l'autonomia. Ens podem remuntar molt més enrere: Consolat de Mar, per tant, època medieval. Aquest és un país que sempre s'ha volgut explicar cap enfora, que ha volgut tenir relacions cap enfora i que s'ha dotat de les institucions que han fet falta per fer possible això. Per tant, d'entrada, coherència històrica.

Coherència legal. El diputat Nuet ha llegit perfectament la frase d'aquesta Llei d'acció exterior, malgrat el Tribunal Constitucional. Però, escolti, l'Estatut d'autonomia, vostès, que sempre ens reclamen que complim les lleis, escolti, quan la Generalitat fa acció exterior, el que fa és complir la llei, perquè en tenim competències i ho podem fer.

Per tarannà. Pel que aquest país sempre ha volgut fer. No ens facin ser allò que no som. Nosaltres som un país obert, dinàmic, ric, amb ganes d'interactuar amb el món i amb Europa i, per tant, el que nosaltres no farem és renunciar a totes aquelles eines que

tinguem per projectar el que significa Catalunya i el que significa les institucions d'aquest país i el que significa tot el teixit, hi insisteixo, dinàmic que tenim.

Vostès el que volen és que nosaltres ens emmirallem en el que és la política d'acció exterior del Govern espanyol. Doncs, no –doncs, no–, i de cap de les maneres, perquè reiteradament en aquesta ocasió vostès parlen de què fa l'Estat. Els poso un exemple que és pressupostari, però que al final és un exemple de model. Pressupost del Ministeri d'Afers Exteriors per a aquest any: 1.290 milions d'euros, dels quals 700 milions d'euros sobre el cos diplomàtic. És un model, que no és, precisament, el model de diplomàcia *soft* que és el que va imperant en els països més moderns. Però és que el pressupost de l'acció exterior de la Generalitat de Catalunya és de, més o menys, 17 milions d'euros. On veuen els fantasmes? –on veuen els fantasmes? Perquè, si ens comparem amb aquesta acció retrògrada de l'Estat espanyol, a mi em sembla que ja està tot dit.

Però el que vostès volen, l'obsessió que vostès tenen, quina és? Doncs, silenciar-nos. I què volen silenciar? Doncs que, per exemple, les vendes de les empreses catalanes aquest 2015 han augmentat a l'exterior un 6,1 per cent, i a Espanya, doncs, un 4,3, i a Europa un 4,2. Ai, las. No parlem de Catalunya. El 2015, rècord històric d'exportacions catalanes; 17 milions de turistes en aquest any 2015 que han visitat Catalunya. N'hi han molts i molts, d'exemples de coses que podem explicar que estem fent. I, sobretot, tenen aquesta obsessió d'emmudir el que és el moviment democràtic més potent del sud d'Europa en aquest segle XXI. I a això nosaltres no hi renunciarem de cap de les maneres. Vostès volen que venguem marca Espanya i la marca Espanya no ven, senyors diputats de Ciutadans i del PP, no ven de cap de les maneres. Nosaltres el que volem explicar és el que som i el que tenim ganes de fer.

I finalment, només una referència al punt sisè d'aquesta ocasió. Vostès reclamen això dels quinze dies –s'ha explicat per part d'altres portaveus. Escoltin, això no és principi de transparència. Aquí a vostès se'ls veu el llautó. Això, el que és, és voler frenar de forma deliberada el que és l'acció exterior del Govern. I la diputada Beltrán apella als espais de diàleg. Jo no sé com podem anar a espais de diàleg si cada dia al matí ens trobem amb una nova proposta cap al Tribunal Constitucional en tot allò que fa referència a l'acció exterior del Govern. Per tant, no apelin vostès a espais de diàleg quan precisament és el Govern del Partit Popular, i vostès hi estan molt i molt còmodes, a portar reiteradament tot el que faci referència a l'acció exterior al Tribunal Constitucional.

I finalment, un comentari més. Deia el diputat Milián respecte a si estem més o menys situats al món. Són vostès qui ens hi situen. Això és el que va dir el conseller Romeva. Portant deliberadament tot el que és l'acció exterior de la Generalitat als tribunals, vostès fan el ridícul. I com ho sabem? Doncs, perquè el món s'hi fixa i en parla. Per tant, facin el favor de revisar aquesta obsessió que tenen a intentar emmudir-nos, perquè nosaltres de cap de les maneres renunciarem a ser el que som i a explicar-ho.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Susana Beltrán.

Susana Beltrán García

Gràcies a tots pels comentaris, els positius, els no tan positius. PSC, ens ho vam pensar molt si acceptàvem l'esmena 1, però al final vam decidir de no fer-ho, justament perquè vam entendre que el nostre punt número 1 no era un *numerus clausus* sinó tot al contrari, no? Aleshores, amb la definició que vostès entraven, potser ens deixàvem fora altres coses. Aleshores, quan nosaltres parlem de fomentar –fomentar– l'acció exterior, doncs, justament el que volíem dir és deixar-ho tot obert, perquè, efectivament, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, senyor Nuet, té moltes competències que podien tenir projecció internacional, i que ja dependrà de les sensibilitats en cada moment que hi hagi aquí perquè se'n desenvolupin més unes o se'n desenvolupin més d'altres.

Respecte de l'esmena cinquena, no?, l'aportació que ens fa amb relació..., la que nosaltres hem acceptat de fer una revisió integral, independent de la despesa pública, no només totalment d'acord, sinó que, a més a més, millora moltíssim aquest punt i, a més a més, creiem, fins i tot, que ens dóna idees, també, doncs, per presentar-ho al Congrés i

perquè es tingui en compte a l'hora d'avaluar també el servei d'acció exterior de l'Estat. O sigui que, en aquest sentit, molt agraïts i una aportació molt, molt positiva.

També a Catalunya Sí que es Pot. No, no, és que nosaltres som, intentem ser constructius, intentem ser molt positius en un tema que ens està regirant, doncs, a la societat catalana d'una manera molt, molt sensible per part de tots, no? I aleshores, no és que veiem l'ampolla mig plena o mig buida, és que volem que d'això ens en sortim endavant tots, tots plegats. Aquí en el Parlament s'ha demostrat: quan hi ha voluntat política es poden aconseguir moltes coses, i també en projecció internacional. I d'aquí també la idea que aquest marc de diàleg..., que, a més, senyora diputada de Junts pel Sí, és una possibilitat que està permesa, que està establerta a la Llei d'acció exterior de Catalunya, i únicament el que volem és justament desplegar-la, no estar suspesa, tal..., i és una manera d'evitar que, doncs, potser més endavant s'hagi d'arribar al Tribunal Constitucional.

Per això aquesta predisposició que tenim nosaltres pel punt sisè..., si ara no surt endavant, perquè hi vostès votaran en contra, doncs, sortirà endavant més endavant, perquè necessitem que tots, tard o d'hora, tots els ciutadans de Catalunya, en primer lloc els de casa, ens hi posem d'acord. Senyora diputada de la CUP, portarem, eh?, parlarem amb els companys del Congrés perquè portin aquesta proposta que ve de vostès, perquè també millori, doncs, l'acció exterior de l'Estat, i..., bé, nosaltres som ciutadans de Catalunya, no?, vull dir que estem aquí i estem en el conjunt de l'Estat...

La presidenta

Senyora Beltrán, se li ha exhaurit el temps.

Susana Beltrán García

...estem a tot arreu.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Abans de procedir a la votació, algú vol demanar votació separada per a algun punt? *(Pausa.)* Senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Presidenta, per demanar votació separada del punt 1.

La presidenta

Algú més demana votació separada? *(Pausa.)* Doncs, començarem votant el punt 1 i després votarem la resta de la moció.

Per tant, comença la votació votant el punt 1.

Ha quedat rebutjat, el punt 1, per 34 vots a favor, 82 en contra i 16 abstencions.

Ara votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha quedat rebutjada per 49 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció.

Declaració del Parlament de Catalunya sobre l'acollida de refugiats a Europa

401-00009/11

A continuació llegirem una declaració del Parlament de Catalunya sobre els refugiats. Prego al vicepresident primer que llegeixi aquesta declaració.

El vicepresident primer

«Declaració del Parlament de Catalunya sobre l'acollida de refugiats a Europa.

»El Parlament de Catalunya condemna tota violació del dret internacional humanitari, dels drets humans i, especialment, dels drets dels infants, exigeix la fi de la violència a Síria i expressa el seu suport a la recerca d'una solució política al conflicte per mitjà de converses de pau inclusives, sense condicions prèvies, que respectin els drets i les aspiracions de la població siriana i que culminin amb unes eleccions lliures i democràtiques.

»El Parlament de Catalunya, compromès amb els valors universals de democràcia, justícia i llibertat, davant la gravetat de la situació que pateixen les persones que fugen dels conflictes armats, manifesta que l'acollida de persones refugiades és un deure per a tots els països democràtics, tal com estableix la Convenció de Ginebra, que, cal recordar-ho, forma part de la nostra legalitat.

»Davant dels preacords que es van assolir el passat 7 de març en la cimera entre la Unió Europea i Turquia i que hauran d'ésser discutits en el Consell d'Europa dels dies 17 i 18 de març, el Parlament de Catalunya manifesta la seva preocupació pel fet que aquests preacords puguin vulnerar greument la legislació que protegeix les persones refugiades i empitjorar la crisi humanitària que estan vivint, i sollicita al Govern en funcions de l'Estat que bloquegi el preacord i posi per davant la protecció de les persones perseguides.

»El Parlament de Catalunya fa una crida a les institucions catalanes, espanyoles i europees perquè intensifiquin les actuacions concretes per a millorar les condicions de vida en els camps d'acollida de persones refugiades i en les rutes de trànsit i perquè posin una atenció especial en els grups més vulnerables del conflicte –les minories, les dones i els infants–, prioritzant-ne l'alimentació, l'educació i el restabliment psicològic i facilitant la reunificació familiar.

»El Parlament de Catalunya declara que, de la mateixa manera que molts catalans i catalanes van trobar refugi quan fugien de la dictadura, avui Catalunya vol assumir la responsabilitat d'acollir persones refugiades d'acord amb els principis democràtics, els drets humans i un model de societat oberta i solidària. Per aquest motiu, el Parlament expressa la disponibilitat de Catalunya, país d'acollida, per a col·laborar en el reassentament i l'arribada directa de persones refugiades, d'acord amb les lleis internacionals i l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats, i crida tots els ciutadans i totes les institucions a col·laborar en l'acollida i integració dels refugiats mentre duri llur estada a Catalunya.

»Palau del Parlament, 17 de març de 2016.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

El divuitè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions per a adaptar-se a la suspensió de determinades competències del Departament d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, presentada pel Grup Parlamentari Popular.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions per a adaptar-se a la suspensió de determinades competències del Departament d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència

302-00018/11

Per exposar-la té la paraula el senyor Xavier García Albiol.

Xavier García Albiol

Molt bé. Bon dia, diputats, diputades. Avui els diputats del Partit Popular de Catalunya presentem una moció, una moció que és senzilla, clara i concreta. I què és el que demanem amb aquesta moció? Doncs, una cosa que per nosaltres és evident, i per a la immensa majoria de parlaments de tot el món on hi ha un sistema democràtic, i el que demanem és que es compleixin les lleis.

Com els deia, segurament, si el que succeeix en l'àmbit polític en aquest Parlament de Catalunya fos un procediment, fos una tramitació normal de l'activitat parlamentària, aquesta moció no faria falta. Però la realitat és que el funcionament que estem vivint aquesta legislatura en el Parlament de Catalunya, on el Govern de manera sistemàtica, amb el suport de la seva majoria de diputats i de diputades..., han posat de manifest una clara voluntat de no respectar les lleis, de no respectar l'estat de dret en tots aquells aspectes que no coincideixin amb el seu ideari polític o que no coincideixin amb la seva ideologia. Per tant, estem vivint una situació de despropòsit parlamentari, de despropòsit polític, que té una traducció molt concreta quan es va crear, quan es va elaborar el Govern de Catalunya.

El dia 16, el Tribunal Constitucional, el dia 16 de febrer, va notificar al Govern de Catalunya que havia d'ajustar, concretament, el que feia referència a la conselleria d'Exteriors, que s'havia d'ajustar a la legalitat; que quedava suspesa –que quedava suspesa–, concretament, la Secretaria d'Afers Exteriors. Des d'aquell moment, vostès, els membres del Govern, senyor Romeva, han jugat a l'ambigüitat, han jugat a marejar, han jugat a distreure. Inclús el president de la Generalitat es va permetre poder fer gracies i bromes dient que no posaria típlex a les seves targetes de visita.

Jo li dic que a nosaltres ens sembla lamentable tot aquest espectacle que hem viscut des d'aquell moment, que a vostès, com els contava, els ha servit, doncs, per intentar dissimular, per dir que sí però que no, però que en aquests moments, i dintre d'uns minuts, quan hàgim de votar la moció del Partit Popular, tot això ja no els servirà. I no els servirà, senyor Romeva i senyors de Junts pel Sí i de la CUP, i no sé si Catalunya Sí que es Pot, perquè s'hauran de pronunciar en seu parlamentària. I el que vostès votin avui aquí, més enllà d'una responsabilitat política, possiblement pugui tindre responsabilitats en altres àmbits.

La nostra moció –i per això deia que és una moció molt clara, molt senzilla, amb dos punts– no entra en valoracions polítiques. Normalment les mocions són un instrument on s'expressa una voluntat política del grup que la presenta. No és el nostre cas. Aquesta moció no entra en valoracions polítiques, és una moció amb què no entrem a valorar el que nosaltres pensem, i és que segurament aquests deliris de grandesa que té el Govern de Catalunya, doncs, són contraproduents per a la imatge de Catalunya. No entrem a valorar –i amb tots els respectes, senyor Romeva– que pensem que vostè, amb la seva actitud, està fent el ridícul, ja no a nivell nacional, sinó també a nivell internacional. No entrem a valorar amb la moció, doncs, que hi ha una conselleria que té, i una secretaria, en concret, que té uns alts càrrecs sense competències. No entrem a valorar que hi han delegacions sense oficina a l'exterior.

Apuntava en la moció anterior la representant de Junts pel Sí, diu: «És que el cos diplomàtic del Govern d'Espanya, de l'Estat espanyol, costa no sé quant», ha dit. Escolti'm, però és que té competències. El problema, sap quin és? El problema, com els deia, és que aquí a Catalunya estem jugant a tindre un cos diplomàtic quan això saben que no és possible.

Per tant, és una moció, com els deia, que el que demana és que es respecti l'estat de dret que tenim a Catalunya, perquè amb les actuacions que estan duent a terme, i especialment pel que fa referència a la conselleria que vostè presideix, senyor Romeva, és un missatge negatiu, és un missatge contradictori que estem fent arribar als catalans. Com és possible que siguem capaços, doncs, de no acceptar, perquè no ens agrada, perquè ideològicament no ens convé, la suspensió, la decisió per part d'un tribunal d'una suspensió d'una secretaria general? Quin missatge, senyor Romeva, i quins missatges, senyors del Govern, estem llançant al conjunt, ja no dels catalans, sinó inclús dels mateixos inversors que volen vindre a Catalunya? Quina seguretat jurídica els estem donant? Cap ni una.

Per tant, senyor Romeva, senyors i senyores del Govern, de Junts pel Sí i de la CUP, jo no sé el que van estar parlant –finalitzo, senyora presidenta– fa un parell de dies el president de la Generalitat i el senyor Pedro Sánchez –senyor Iceta, jo no ho sé; segurament vostè ho sap millor–, el que jo sí que els puc garantir és que, més enllà dels acords, de les promeses a què puguin haver arribat...

La presidenta

Senyor García Albiol, se li ha acabat el temps.

Xavier García Albiol

...li puc garantir que, mentre el Partit Popular estigui governant Espanya, ningú trençarà Catalunya ni ens separarà d'Espanya.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i atès que no s'han presentat esmenes, passem ara al torn d'intervencions dels grups parlamentaris per a fixar el seu posicionament.

En primer lloc, té la paraula la senyora Susana Beltrán, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Susana Beltrán García

Gràcies, presidenta. Bien, el problema sigue siendo el mismo a que hacía referencia antes: relaciones internacionales, política exterior es una competencia exclusiva del Estado, en una materia que es muy sensible para cualquier país del mundo, también para España. Y el hecho, ¿no?, hace unos años, de que las comunidades autónomas, pues, pudieran desarrollar relaciones en el ámbito de la Unión Europea y acción exterior siempre era o siempre es con la condición de que se respete la competencia exclusiva del Estado, y así lo establece el Estatuto de autonomía, sentencias del Tribunal Constitucional refrendadas por magistrados que ustedes conocen muy bien, como Carles Viver i Pi-Sunyer, y es lo que ha permitido y lo que puede permitir hacer muchísimas cosas más en el futuro, ¿no?

¿Qué es lo que ocurre cuando no se respetan esos marcos? ¿Qué pasa cuando no se respetan las reglas de juego? Pues, pasa lo que está pasando, que cada dos minutos tenemos un recurso ante el Tribunal Constitucional; cuando estaba, también, incluso, preparando la moción, ya no sabía lo que se podía hacer, lo que no, en fin.

Y lamento –lamento–, pues, que no se haya podido aprobar ese marco de diálogo que es, que está en la Ley de acción exterior catalana, que permite, no solo controlar al Gobierno, sino también impulsar acciones, porque seguramente, pues, podríamos evitarnos muchos disgustos y muchas relaciones extrañas que van a ir acabando ante el Tribunal Constitucional.

Y piensen también que respetar el derecho en este caso..., o, mejor dicho, las reglas de juego, ¿no?; si se quieren cambiar las cosas, pues, hay unos procedimientos que debemos respetarlos todos, porque, si no, esto es algo parecido a una jungla. Pues, en fin, lo que hay que hacer es dialogar, hablar y ver qué es lo que podemos hacer y qué es lo que no podemos hacer. Respetar los marcos competenciales, las reglas de juego, genera confianzas. Al generar confianzas, es lo que permite hacer muchísimas cosas más que en este momento; votando no a todo, pues, se cierran muchas puertas, y también una desconfianza cada vez más creciente entre la ciudadanía de Cataluña que no es partidaria del proceso separatista y que ve que se está utilizando la *conselleria*, se llame de una manera o se llame de otra, para saltarse las reglas de juego, esas reglas de confianza..., y crear un estado por la vía de los hechos consumados.

Cuanto más agresivo, ¿no?, pues, es este avance..., también es normal que quien tiene la competencia quiera salvaguardar, proteger a los ciudadanos del conjunto del Estado, ¿no?, que es además su obligación, y, por tanto, pues, tenga necesidad de ser mucho más exigente a la hora de que, en las comunidades autónomas, pues, como es el caso de Cataluña, se vean con muy malos ojos, a lo mejor, determinadas actuaciones, que no se verían así si realmente existiera un clima de confianza.

Ahora bien, cuando el Parlamento de Cataluña o, mejor dicho, una parte, ¿no?, pues, en un 9 de noviembre decidió –y además ponerlo por escrito– saltarse la propia esencia de este Parlamento de Cataluña y *tirar pel dret*, pues, seguramente ese día se cerraron muchas, muchas puertas, y también, *honorable conseller*, a nivel internacional y también dentro de..., en nuestra casa, ¿no?, en esta tierra.

Reconstruir esos..., no es «puentes», reconstruir nuestras casas, ¿no?, reconstruir casas en el sentido de ver esos puntos en los que nos podemos poner de acuerdo, pues, no va a ser fácil mientras sean nos rotundos..., sea en España, porque unos se están saltando las reglas clarísimamente y otros porque solo quieren dialogar cómo nos separamos, pero nada más. Al final, quienes salen perjudicados son todos los ciudadanos de Cataluña.

Gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Ferran Pedret, del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, bé, ens presenta el Partit Popular una moció que, en el fons, ve a demanar respecte a les competències autonòmiques en matèria d'acció exterior.

Voldria començar la intervenció assenyalant una dada curiosa, no estrictament una contradicció, que és que el Partit Popular va recórrer davant del Tribunal Constitucional els articles de l'Estatut d'autonomia de Catalunya que regulen l'acció exterior de la Generalitat; el Tribunal Constitucional no els va concedir la raó en aquest aspecte, com en tants altres, i ara, en canvi, ve el Partit Popular a demanar-nos que l'acció exterior de la Generalitat es ceneixi a aquelles competències que al seu dia van recórrer, no? Ja ho deia, no és estrictament una contradicció; tenen tot el dret, evidentment dins del nostre ordenament jurídic, a reclamar que l'acció del Govern se ceneixi a aquestes competències, però no deixa de ser una dada curiosa.

També ens sembla una dada curiosa que, per part del Partit Popular o Ciutadans, a qui tantes vegades hem sentit dir que l'important és que en aquest Parlament es parli d'allò que realment importa als ciutadans i a les ciutadanes de Catalunya, d'allò que és realment rellevant des del punt de vista econòmic i social per al desenvolupament de la vida quotidiana de la gent, ens trobem que en aquest Ple ens porten mocions respecte a l'acció exterior de la Generalitat, que no dubtem, en absolut, que sigui un aspecte rellevant i que pugui tenir incidència en la vida quotidiana de les persones, però que no vindria a coincidir amb allò que els ciutadans i les ciutadanes expressen constantment en tota enquesta pública sobre l'opinió de la ciutadania sobre quins són els principals problemes del país o els principals problemes que a un l'afecten directament.

Contrasti això amb l'actitud de Catalunya Sí que es Pot o del meu propi i humil grup, el Grup Socialista, que hem portat mocions en matèria d'ocupació a aquest Parlament amb la intenció modesta de tractar d'incidir en aquelles coses que realment importen, segons ens diuen els nostres conciutadans i conciutadanes, no només a les enquestes sinó també cada vegada que tenim ocasió d'interlocutar-hi, que és sovint, com saben.

Bé, el Partit Popular ens demana en el primer punt que s'adaptin les competències atribuïdes al Departament d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència a la suspensió acordada pel Tribunal Constitucional en la seva providència del 16 de febrer de 2016. A nosaltres ens sembla que és, i ho dic amb el màxim respecte, estrictament innecessari, en el sentit que es tracta d'una suspensió temporal, que, pel que fa a la denominació del departament, amb major o menor fortuna, s'ha afegit una disposició transitòria al decret que delimitava les competències dels departaments de la Generalitat, i que no cal cap mesura addicional a la mateixa suspensió per part del Tribunal Constitucional diferent de la que correspondria reclamar al Govern que s'avinqui i s'atengui als termes d'aquesta suspensió, i que, per tant, s'abstingui de contravenir-la, almenys mentre no s'aixequi aquesta suspensió o es transformi, via una sentència del Tribunal Constitucional, en una anul·lació.

És a la tasca de control parlamentari, que entenem nosaltres que no es fa estrictament a través de les mocions sinó a través d'altres mecanismes a disposició dels grups i dels diputats, que correspon comprovar si el Govern s'absté o no de respectar aquesta suspensió temporal que el Tribunal Constitucional ha acordat. I, per tant, nosaltres, respecte a aquest punt, ens hi abstindrem.

Respecte al segon punt, ens planteja..., sense massa explicació, per part del Grup del Partit Popular, se'ns planteja senzillament suprimir la Secretaria d'Afers Exteriors i de la Unió Europea del Govern de la Generalitat de Catalunya. Potser no hem acabat d'entendre bé les motivacions del Partit Popular o quina és la raó de fons de la qüestió, però és una secretaria que, amb un o altre nom, però bàsicament amb les mateixes atribucions, ha existit amb governs anteriors, en legislatures anteriors, i que nosaltres no veiem per què hauria de desaparèixer quan, almenys atenent-nos al que són les seves atribucions sobre el paper, entenem que estan perfectament dins de l'àmbit de les competències estatutàries, que ja entenem que no els van agradar, però que són les que el mateix Tribunal Constitucional ha vingut a confirmar no donant la raó al Partit Popular en aquesta part del seu recurs. Per tant, hi votarem en contra.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Joan Josep Nuet, de Catalunya Sí que es Pot.

Joan Josep Nuet i Pujals

Gràcies, presidenta. Senyor García Albiol, vostè pertany a un partit polític, el Partit Popular, que pertany a un govern, el Govern d'Espanya, que s'està amagant aquests darrers dies de comparèixer al Congrés dels Diputats fent servir una excusa de mal pagador dient que són un govern en funcions.

Però ens hauria agradat que aquest govern en funcions, i aquesta manca de força que li dona ser un govern en funcions, l'haguessin tingut en compte a l'hora d'escriure una nova nota negra en l'enfrontament institucional entre el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat, i vaig més enllà: entre el poble de Catalunya i la resta de pobles d'Espanya.

Perquè a vostès els agrada, això. I, potser per això, vostè s'ha convertit avui en el portaveu d'aquesta moció. Més canya, més carbó i més llenya al foc. I, com més foc, vostès creuen que els va millor. Doncs, s'equivoquen. Miri, la Llei d'acció exterior de l'Estat espanyol –la conec bé perquè vaig ser ponent d'aquesta llei al Congrés–, en els seus punts 1, 3, 5 i 11 deixa clar que hi han unes competències autonòmiques en acció exterior i que aquestes competències autonòmiques de cap de les maneres una llei d'acció exterior se les pot carregar, perquè, com ja he dit en el punt anterior, un estatut de Catalunya és una llei orgànica de rang superior.

Però vostès segueixen amb aquest mantra. Miri, en el marc d'Europa, l'acció legislativa en política internacional normalment tenia reservats per als estats els conceptes de «política exterior» i «diplomàcia», i quan parlàvem d'organismes subestats, com en el cas de Catalunya, es parlava normalment d'«acció exterior» i de «paradiplomàcia». Per tant, crec que aquest Parlament, quan va tirar endavant la Llei d'acció exterior, la va encertar, perquè va connectar amb una acció legislativa comuna en el marc de la Unió Europea.

En canvi, el Govern del Partit Popular, quan va tirar endavant la Ley de acción exterior, sap vostè el que volia? Eixamplar el concepte per menjar-s'ho tot; bé, eixamplar el concepte per atemptar contra les competències legítimes i constitucionals dels estatuts d'autonomia de segona generació, que sí que van aprovar competències en acció exterior.

I, per tant, vostès, amb aquesta llei el que han volgut és recentralitzar i menjar-se les competències de les comunitats autònomes. I volen fer servir de nou d'ariet del seu partit el Tribunal Constitucional, perquè el que no poden fer amb vots ho fan amb un Tribunal Constitucional polititzat i colonitzat, entre d'altres, per la seva formació política.

Per tant, no. No, senyor Albiol, diem «no» a la seva moció. No només pel que diu, sinó sobretot per les seves males intencions.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula la senyora Anna Gabriel, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Anna Gabriel i Sabaté

Bon dia de nou. La CUP - Crida Constituent, com sabeu, vam decidir desoir tot allò que vingués del Tribunal Constitucional; ho vam votar i aprovar en aquesta cambra, vam decidir declarar el tribunal il·legítim, i, per tant, nosaltres, que acostumem a ser conseqüents amb allò que diem que farem, doncs, hem vingut a fer exactament això: desoir el que vingui del Tribunal Constitucional, assumint les conseqüències que facin falta. No ens ha fet por l'avertiment que ens feia el senyor Albiol, perquè en som plenament conscients i estem preparades, hi insisteixo, per assumir el que calgui.

Però per què hem decidit desoir allò que vingui del Tribunal Constitucional? Doncs, perquè, al nostre entendre, és un tribunal que ha perdut tota capacitat per poder litigar amb relació als conflictes d'interessos que es puguin produir en la població i en els territoris de l'Estat espanyol. Creiem que és un tribunal que s'ha convertit en part i que respon als interessos de part, i que, per tant, les seves suspensions i les seves sentències no tenen una altra intenció que apagar els conflictes socials i polítics que puguin existir.

Elimina els marges de sobirania que puguin plantejar-se en els diferents territoris –i no parlo només d'àmbit nacional, parlo de molts altres temes. I és que en només tres anys –en només tres anys– s'han interposat quinze recursos contra lleis i normes amb rang de llei del Parlament; quinze, en tres anys. Recursos que intentaven evitar què? Doncs, no ho sé: lleis que plantejaven fer consultes a la ciutadania, lleis que fixaven càrrega impositiva a les entitats financeres, a l'energia nuclear... Com diem, embat no només contra la sobirania nacional, sinó contra qualsevol tipus de sobirania econòmica, cultural, territorial, del tipus que sigui.

A més a més, el Tribunal Constitucional, ho sabeu, ha obert moltíssimes planes de diaris pels seus escàndols: sainets de peticions de recusacions dels seus magistrats; partits que no heu parat de partiditzar l'òrgan; demores de més de tres anys a nomenar magistrats el 2010, alterant la lògica que hi havia hagut fins al moment de renovació gradual de la institució; magistrats que oculten la militància a determinats partits, que paguen quota mentre tenen la toga posada, prerrogativa que, en canvi, no tenen altres jutges d'altres instàncies. Més del 70 per cent de casos que es porten per part de governs i per part del Govern de l'Estat davant del Tribunal Constitucional són resolts de forma favorable als interessos d'aquests governs, amb la qual cosa, a més, s'ha generat una certa especialització dels governs a recórrer a aquest tribunal i, per tant, a adaptar de forma, jo crec, ja, que explícita aquesta operativa jurídica, en què ja no es distingeix qui és part i qui és àrbitre.

Amb la sentència de l'Estatut va posar-se en evidència que es va alterar de forma definitiva la funció que tenia reservada aquest tribunal, perquè va gosar alterar tot un sistema competencial autonòmic; va obrir una nova etapa jurisprudencial, l'etapa de l'excepcionalitat democràtica i, en aquesta part dels Països Catalans, l'etapa del total descrèdit d'aquesta institució. De fet, mireu-vos els índexs de simpatia que desperta el Tribunal Constitucional, que no han parat de baixar de forma alarmant, no només als Països Catalans, sinó també al conjunt de l'Estat espanyol, que tant us preocupa. Per tant, nosaltres no ens sentim amb el deure d'acatar res que vingui del Tribunal Constitucional, des del principi fins al final.

La segona part, el segon punt: suprimir la Secretaria d'Exteriors. A nosaltres, la veritat és que ens agradaria suprimir moltes coses, moltíssimes. En citaré només algunes –no tindria temps, amb els escassos segons que queden, per citar-les totes–: hem vingut aquí a suprimir privilegis; ens agradaria suprimir la corrupció; voldríem suprimir aeroports fantasmes; voldríem suprimir també moltes privatitzacions; voldríem suprimir la monarquia i tot el que ens costa, tota la despesa que comporta; de fet, voldríem haver pogut suprimir totes les vostres polítiques al País Valencià i a les Illes; voldríem haver suprimit els GAL; voldríem haver suprimit moltes detencions, tantes pallisses i tantes preses; voldríem, de fet, haver pogut suprimir el malson del franquisme i la farsa de la Transició. Però, justament, la Secretaria d'Afers Exteriors no seria ara mateix una de les nostres prioritats en el terreny de les supressions.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Jordi Sendra, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi-Miquel Sendra Vellvé

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats, és per a mi un gran honor pujar per primera vegada a aquesta estrada, i el primer que vull dir-los és que sóc fill de Josep Sendra, tarragoní i nacionalista, membre de la Comissió dels Vint que va redactar l'Estatut de Sau de l'any 79 i diputat d'aquesta cambra de l'any 84 al 92. Ell i els diputats d'aquell temps van iniciar una feina: construir la Catalunya del postfranquisme. Ell va ser, doncs, diputat de la Catalunya autonòmica, i jo avui, més de trenta anys després, em sento molt orgullós i honorat de ser diputat del Parlament en aquest moment tan excepcional per a Catalunya, i de ser-ho amb la tossuda voluntat d'acabar aquella feina iniciada, tancar definitivament l'etapa autonòmica i fer la independència de Catalunya amb la majoria i el suport de la majoria d'aquesta cambra.

I per complir el mandat rebut per la ciutadania el 27 de setembre, i mentre construïm les estructures d'estat que ens permetin tenir el país preparat per tirar la independència endavant, el Govern de Catalunya, amb el suport dels grups parlamentaris de Junts pel

Sí i CUP - Crida Constituent, continuarà fent, entre moltes altres coses, acció exterior, com ha fet en els darrers trenta-cinc anys, i en el format actual, inclosa la Secretaria d'Exteriors.

Acció exterior que no tan sols es fa per voluntat política, sinó també per les competències a què ens obliga l'Estatut; acció exterior que és vital i necessària per defensar els interessos dels ciutadans de Catalunya, impulsar la internacionalització de les empreses, difondre la cultura i la llengua catalanes, incentivar el turisme, gestionar la immigració, fomentar la cooperació al desenvolupament, i també per continuar sent la millor regió del sud d'Europa on invertir, com el *Financial Times* noticia aquests dies.

L'acció exterior del Govern també ha d'explicar la situació política que viu el nostre país avui, amb un moviment democràtic, cívic i pacífic que reclama que siguin *només* els ciutadans de Catalunya qui decideixin el seu futur i que per fer-ho avui compta amb una majoria àmplia en aquest Parlament.

I, com deia ahir la consellera Munté, no ens tremolaran les cames. I això malgrat el que digui o faci l'Estat, que ho fa tot i sempre en contra dels interessos de Catalunya, o malgrat el que digui o faci el Tribunal Constitucional, ho recordo, tribunal presidit per un militant del Partit Popular, que a més a més va amagar la seva condició de militant, i avui tribunal mancat de credibilitat i que des de la sentència de l'Estatut del 2010 fins a la darrera, fa unes setmanes, amb la suspensió de la conselleria d'Afers Exteriors, ha iniciat una espiral de sotmetiment al Govern del PP en la seva croada contra Catalunya.

Els explico la versió curta del vergonyós historial d'aquest tribunal, que no ha vetllat mai per l'acompliment per part del Govern espanyol de les seves sentències quan aquestes eren favorables al Govern de Catalunya. El Govern espanyol incompleix sistemàticament les sentències del Tribunal Constitucional favorables a la gestió territorial del 0,7 per cent de l'IRPF, i això representa 20 milions d'euros, 20 milions d'euros que les entitats socials catalanes deixen de rebre per destinar-les a finalitats socials, com són les subvencions a programes de cooperació i voluntariat social o subvencions a entitats locals per a desenvolupament de programes innovadors a favor de l'atenció a immigrants. I el Tribunal Constitucional, desaparegut. O sentències sobre formació contínua a les administracions públiques, beques i ajuts per a estudis universitaris i de grau mitjà, habilitació de places d'allotjament, ferrocarrils, addicional tercera de l'Estatut, etcètera. I el Tribunal Constitucional, desaparegut.

I vostès volen que ens adaptem a la suspensió del Tribunal Constitucional? Podria dir-los que ho farem quan el Govern espanyol compleixi les sentències de l'esmentat tribunal. Però això seria com esperar que Cristiano Ronaldo xuti un penal amb un pas al costat perquè faci el gol un altre company, com fa en Messi. (*Remor de veus.*)

No, el Govern continuarà fent la mateixa acció exterior com fins ara i amb el mateix format, tal com els deia al començament. Perquè nosaltres, senyors del PP, anem caminant. Ja ho diu el poeta: «Caminem per poder ser.» I avui ja caminem amb pas ferm i a velocitat Kilian Jornet per ser un país i un estat normal al món al més aviat possible.

I mentrestant a vostès la miopia política els té encaparrats amb el nom de les coses i la paranoia de les ambaixades catalanes i la conspiració per acabar amb la unitat d'Espanya. I nosaltres no els destorbarem en aquesta tasca, perquè això els té entretinguts, com vagant per l'espai sideral exterior, que diria el seu ministre Margallo.

És evident que per tot això nosaltres no podrem votar la seva moció. Però deixin-me acabar dient-li al senyor García Albiol: senyor García Albiol, vostè té molt de coratge de venir aquí a amenaçar-nos com si fos vostè el portaveu o el braç executor del Tribunal Constitucional; però ara, com abans, aquí ens trobarà, aquí estem, com un sol home, com una sola dona, com un sol poble.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Cridem a votació.

Senyor Albiol, per què em demana la paraula?

Xavier García Albiol

Sí; senyora presidenta, per clares al·lusions, m'agradaria tenir dret a rèplica...

La presidenta

D'acord.

Xavier García Albiol

...i tindre l'opció d'esgotar el temps màxim que permet el Reglament.

La presidenta

D'acord. Té trenta segons.

Xavier García Albiol

Senyora presidenta, amb tot el respecte, el temps màxim que permet el Reglament no són trenta segons, són tres minuts. Per tant, jo li demanaria que d'acord amb el Reglament se'm concedeixi aquesta opció. *(Veus de fons.)* Article 85 del Reglament.

La presidenta

Li donaré un minut, senyor Albiol.

Xavier García Albiol

No, però és que aquí no es tracta que estiguem com en un mercat: «Trenta»; els altres, «tres»... *(Rialles.)* El Parlament permet, el Reglament permet tres minuts; em sembla que el debat ha estat prou intens, senyora presidenta, perquè vostè...

La presidenta

Perdoni, senyor Albiol, és veritat. El Parlament permet un temps màxim de tres minuts, però això és a criteri de la presidència, i jo n'hi dono un.

(Remor de veus i aplaudiments.)

Xavier García Albiol

Doncs, molt bé. Doncs, aniria començant molt ràpidament, donada la generositat de la presidenta.

Dir que aquí no hem vingut a jutjar el Tribunal Constitucional, no toca. Aquí el que toca és respectar l'estat de dret i adaptar-se a una resolució que, ens agradi o no, ha pres un òrgan judicial, i que normalment en un estat de dret doncs s'acostuma a acceptar les resolucions, que, més enllà que t'agradi, que et beneficiïn o no, s'han d'acceptar, com sempre hem fet des del Partit Popular.

Jo no puc contestar, òbviament, en trenta segons que em queden, totes les qüestions que s'han plantejat, però sí que permeti'm, especialment, el Partit Socialista... Estic molt sorprès de la intervenció del Partit Socialista, perquè, clar, que es digui que no entenen, per exemple, el segon punt, que com és que hem afegit aquest segon punt, doncs, de debò que crec que no entenen el que està passant a la realitat, i sobretot l'actitud del Govern de Catalunya. Senyors del Partit Socialista, a veure si entenen d'una vegada per totes que aquests senyors –aquests senyors–, a aquells que no som independentistes ni separatistes, ens estan «xulejant». *(Forta remor de veus.)* No permetin, amb la seva actitud, amb la seva abstenció *(aplaudiments)*, amb la seva voluntat de posar-se...

La presidenta

Senyor Albiol, ha exhaurit el temps.

Xavier García Albiol

...sempre de costat a acceptar determinats comportaments.

La presidenta

Senyor Millo, per què em demana la paraula?

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, presidenta. Voldria demanar a la Mesa que procedís a la lectura, abans de votar, del punt número 1 d'aquesta moció.

Gràcies.

La presidenta

D'acord, senyor Millo. *(Pausa.)* Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Sí –perdó–, per demanar votació separada dels punts 1 i 2.

La presidenta

A continuació el vicepresident segon llegirà el punt 1, que ens ha demanat el senyor Millo que es llegeixi. I després procedirem a la votació separada del punt 1, el punt 2, i després la resta de la moció.

El vicepresident segon

«El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a: 1. Adaptar les competències atribuïdes al Departament d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, ara Departament d'Afers i Relacions Institucionals Exteriors i Transparència, a la suspensió acordada pel Tribunal Constitucional en la seva providència del 16 de febrer de 2016.»

La presidenta

Ara procedim a la votació.

I votarem el punt 1.

Comença la votació.

Ha quedat rebutjat per 35 vots a favor, 81 en contra i 16 abstencions.

Ara votarem el punt 2.

Comença la votació. (*Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.*) Senyor Carrizosa... Parem la votació, es para la votació.

Carlos Carrizosa Torres

Para pedir explicación de..., para dar explicación de voto. (*Remor de veus.*) Para..., sí, se pue..., para dar explicación de voto del número 2, que vamos a someter ahora a votación.

La presidenta

Sí, sí. Té..., pot demanar-ho. Sí, el Reglament ho permet. Per tant, li donem trenta segons. Expliqui el vot.

Carlos Carrizosa Torres

Vale, gracias. No, nosotros en este punto nos vamos a abstener, puesto que entendemos que a quien le corresponde pronunciarse acerca de la supresión o no, o la suspensión o no, de la Secretaria d'Afers Exteriors es al Tribunal Constitucional, y como existe en la actualidad un recurso interpuesto ante el Tribunal Constitucional, pues, nosotros entendemos que no cabe pronunciarse parlamentariamente sobre este tema.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

D'acord.

Comencem la votació del punt número 2.

Ha quedat rebutjat per 11 vots a favor, 98 en contra i 23 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de dues del migdia i cinc minuts.